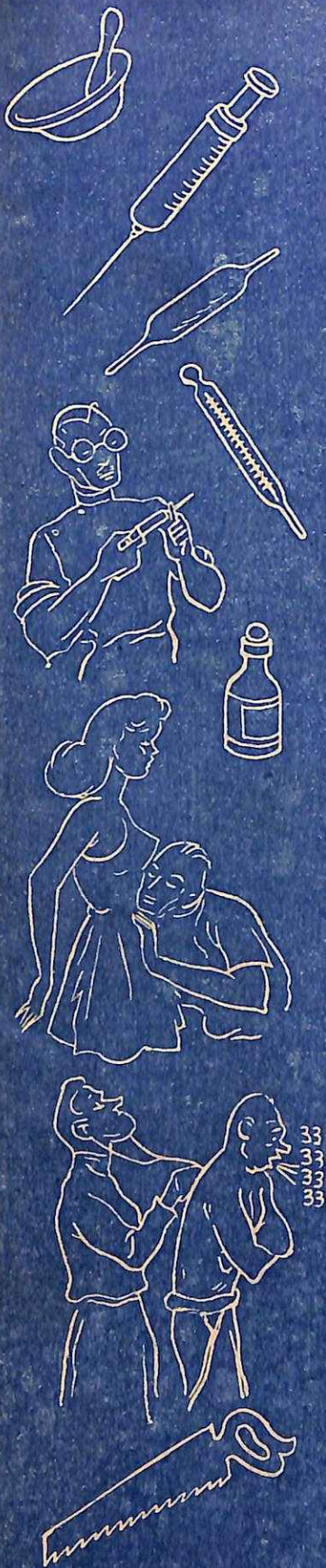

Τό σασόνι του γιατρού

—Γιατρέ μετά την έγχείρησι νά φωνάξετε την
μοθίστα μου νά με ράψη...

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΣ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 24-25
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
1951

Η ΣΠΕΣ

Ευδανήρχισε τήν δράσιν της

ALCALINS SPES

Αλκαλικά δισκία τύπου Vichy προς παρασκευήν αλκαλικού ύδατος. Επί: υπερχλωρδρίας, έλκους του στομάχου και δωδεκαδακτύλου, νοσημάτων του εντερικού σωλήνος, των νεφρών, του ήπατος, του δέρματος και της θρέψεως. Απαραίτητα κατά την χορήγησιν σουλφαμιδών και σκευασίων ικτευλικού νατρίου.

ASEPTOFORM SPES

Αντισηπτικόν διά πλύσεις του κόλπου και της μήτρας, της ρινός και του λάρυγγος. Διά την αντισηψίαν των χειρών και χειρουργικών εργαλείων ως και διά την εξουδετέρωσιν της κακοσμίας των ποδών.

BROMOCALCIUM SPES

Συνδυασμός Lactobionate de Calcium και Βρωμίου. Υπερέχει των παραπλησίων σκευασίων διά την μεγαλύτεραν περιεκτικότητα άσβεστίου. Ουδεμίαν αντίδρασιν προκαλεί.

CAMPHOSOL SPES

Το δεδοκιμασμένον αναληπτικόν της αναπνοής και της κυκλοφορίας με βάσιν καμφοσουλφανικήν ένωσιν και την καφεΐνην. Ως αποχρεμπτικόν και διά την κατάπαυσιν του βήχος αναγράφετε το CAMPHOSOL CODEINE.

FORMAIMNE SPES

Δισκία καθαρής Έξαμεθυλεντετραμίνης διά την απολύμανσιν των ούροφόρων οδών, των ούρων, της χολής, των χολαγωγών οδών και του αίματος εν γένει.

NARDOBROMINE SPES

Διά πάσας τας παθήσεις τας όφειλομένας εις διαταραχάς του νευρικού συστήματος με βάσιν τὰ δραστικά στοιχεία της νάρδου εν συνδυασμῷ με το βρώμιον.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟΥΣ ΟΡΡΟΥΣ SPES

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΡΙΣ ΑΠΕΣΤΑΓΜΕΝΟΝ ΥΔΩΡ

LINIMENT SPES

HUILE DE PARAFINE SPES

LIEMONADE PURGATIVE SPES

Υπερέχουν των παραπλησίων συσκευασίων.

OPORINE SPES

Αριστον παρασκεύασμα εξ όλάτων περιεχομένων εις τα φρούτα. Φυσικόν ύπακτικόν. Λίαν ώφέλιμον επί αναμαλιών περι την χώνευσιν, τάσεως προς έμετον, άυπνιών, κεφαλοπόνων και άλλων ένοχλημάτων προερχομένων από άτακτον βίον, πολυφαγίαν, άρθριτισμών κλπ.

THIEROXYLINE SPES

Το κατ' έξοχην φάρμακον κατά των βρογχιτίδων, κατάρρων, του αναπνευστικού συστήματος, πνευμονικού έμφυσήματος, τραχείτιδος, φυματιώσεως κλπ. Αριστον αντιβηχικόν και αποχρεμπτικόν.

PEPTO-IODINE SPES

Ένωσις ιωδίου και πεπτόνης κατ' ειδικήν μέθοδον παρασκευασομένη. Υπερέχει πάσης άλλης σκευασίας. Άρτηριοσκληρήνουςις, έμφύσημα, χρονία βρογχίτις, ασθμα, λυμφατικά καταστάσεις, χοιράδωσις παιδών, ρευματισμοί, παχυσαρκία, τριτογενής και κληρονομική σύφιλις.

URICOLYSINE SPES

Διαλύει το ούρικον όξύ. Ένδεικνυται επίσης κατά της ψαμμιάσεως, των κολικών του ήπατος, και των νεφρών, των ρευματισμών, των άρθριτικών ήμικρανιών, των ισχυαλγιών και εν γένει των πολυειδών εκδηλώσεων του άρθριτισμού.

QUINAVINE SPES

Αριστον τονωτικόν, πλουσιώτατον εις βιταμίνας λόγω της περιεχομένης βύνης. Έχει εύχριστον γευσιν βαυμασιού λικέρ.

Τό σαδόνι του διατρός

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΜΑΡΝΗ 7
ΤΗΛ. 51-181

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΕΤΟΣ 16ον - ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1951
ΤΕΥΧΟΣ 24ον — 25ον

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΒΑΣ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΧ. 24.000
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ: 2.000

Από Μηνες Λέλινα

«ΙΑΤΡΟΣ ΑΝΗΡ...»

Πρό των ιατρών, γόητες όλου του κόσμου, άποκαλυφθείτε! Από την Λισαβόνα την ώραία πρωτεύουσα της Πορτογαλίας άγγέλλεται ότι την καρδιά της όμορφης μελαχροινής ταυρομάχου της μοναδικής στον κόσμο πλουσίας νέας και ένδοξης Κονσίτας Σιντρών την κατέκτησε ένας ιατρός!!! Έκείνη από 14 ετών θριαμβευτικής σταδιοδρομίας πού, ή 26τις γοητευτική βασίλισσα της άρένας, είχε άποκρούσει πεισμένως άπειρες προτάσεις γάμου προερχόμενες είτε από μεγιστάνας του πλούτου είτε από γοητευτικούς άριστοκράτας άφησε να κατακτηθή από τη γοητεία ενός Πορτογάλου άσκληπιάδη 28 ετών τον Δρα Φρανσίσκο Καστέλλο Μπάνκο. Οί έφημερίδες όλου του κόσμου, ασχολούμεναι με τον γάμον αυτόν αναφέρουν ότι ή τύχη του Δρος Μπάνκο είναι από τις καλλίτερες διότι ή Κονσιτά και νέα είναι και όμορφη και πλουσία. Είχε δε μέχρι τότε κατηγορηθή, αυτή ή φλογερή μελαχροινή, ως σκληρά και άκαρδη διότι δεν είχε χαρίσει σε κανένα τη καρδιά της.

— Έγκατέλειπα όριστικώς πλέον τις ταυρομαχίες, έδήλωσε εις τους δημοσιογράφους. Θα διατηρήσω μόνον τας άναμνήσεις των 700 μου ταυρομαχιών και θα άφοσιώθω στον άνδρα μου και εις την οικογένειά μου.

Μακαρίζομεν τον εύτυχη Πορτογάλον και εύχόμεθα παρομοίας τύχας και εις τους Έλληνας συναδέλφους του. Ένθυμούμενοι πάντα την αρχαίαν ρύσιν, «Ιατρός άνήρ πολλών άξιος έστίν».

Η ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ

Εις τας έφημερίδας ανεγράφη πρό ήμερών ή πληροφορία ότι «Εις το Υπουργείον Έμπορίου συνεκροτήθη σύσκεψις εις την όποιαν έλαβον μέρος αι άρμόδιαι ύπηρεσίαι και οι εκπρόσωποι των Όδοντιατρικών Συλλόγων Αθηνών Πειραιώς σχετικώς με την εκ

του έξωτερικού εισαγωγών τεχνικών οδόντων. Οί εκπρόσωποι του οδοντιατρικού κόσμου έζήτησαν επιμόνως, κατά την ειδήσεογραφίαν όπως επιτραπή άθρόα εισαγωγή τεχνικών οδόντων «άπαραιτήτων» διά τας έπιστημονικάς των εργασίας. Εύτυχώς δηλαδή πού υπάρχουν και ένδιαφέρονται διά την καλαιοθησίαν των Αθηνάϊων οι οδοντιατρικοί σύλλογοι άλλως μετά την δημευτικήν φορολογικήν πολιτικήν του Κράτους έναντιον παντός εργαζομένου πολίτου, πολιτικήν πραγματικού... ξεδοντιάσματος θα ύπήρχε κίνδυνος, αν δεν έπετρέπετο ή άθρόα εισαγωγή τεχνιτών οδόντων, να ιδή κανείς τους μισούς πολίτας... φαφούτδες!

Η ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΧΙ

Εις τὰ γραφεία του Έλληνικού Έρυθρού Σταυρού παρουσιάζεται μια χαριτωμένη νεαρά δεσποινίς: Έπιθυμούσα να πάη νοσοκόμος εις το έν Κορέα έκστρατευτικόν σώμα.

— Δεν θα άγνοείτε πιστεύω Δίς ότι θα είναι ένα πολύ μακρόν ταξίδι και ότι θα πρέπει να άμυνθήτε έναντίον... παντός είδους δυσκολιών.

— Όσο γι' αυτό έλαβα τις προφυλάξεις μου, απάντησε ή Δίς. Έμαθα να λέω «Όχι» εις όλας τας γλώσσας.

ΜΗΠΩΣ ΤΟ... ΚΑΛΜΟΛ

Τηλεγραφούν εκ Λονδίνου ότι ή Κ' Υδώνη Πήρης ήλικίας 23 ετών από το Τουϊκέναμ της Αγγλίας έπεσεν εις λήθαργον εις το νοσοκομείον όπου μετεφέρθη μόλις ήσθάνθη ότι πρόκειται να γεννήση. Μετά πεντάωρον ύπνον ή νεαρά Αγγλίς έξύπνησε και εύρε δίπλα της ένα άρτιγέννητον θήλυ βρέφος το όποιον έγέννησε κατά την διάρκεια του ύπνου της χωρίς την παραμικράν ένόχλησιν.

Το τηλεγράφημα δεν αναφέρει αν ή έπίτοκος επί τη προύψει του τοκετού της είχε φροντίσει προηγουμένως να πάρη... Καλμόλ.

ΝΕΟΝ ΑΝΤΙΒΙΟΤΙΚΟΝ

Άγγέλλεται άπ' το Παρίσι ότι νέον αντιβιοτικόν φάρμακον κατά της φυματιώσεως άνεκαλύφθη από ομάδα Γάλλων έπιστημόνων. Το φάρμακον αυτό ως λέγουν οι Γάλλοι έρευνηται είναι το άποτελεσματικώτερον των μέχρι τότε γνωστών φαρμάκων. Τοδο ονομάζεται «Ζ - 469» και έξουδετερώνει τελείως τὰ μικρόβια της φυματιώσεως ως απέδειξαν πειράματα πραγματοποιηθέντα επί ποντικών οι όποιοι είχαν μολυνθή προηγουμένως με μεγάλας δόσεις μικροβίων φυματιώσεως. Έν τούτοις αι πρώται δοκιμαί επί ανθρώπινων οργανισμών προέκλεσαν ναυτίαν και έμετους γεγονός το όποιον αποδίδεται εις την μη ακριβώς ποσολογίαν του φαρμάκου. Ηδη οι ιατροί ασχολούνται με πειράματα επί άσθενών ανθρώπων προς καθορισμόν της δόσεως ή όποια θα έχη το μεγαλύτερον θεραπευτικόν άποτέλεσμα χωρίς να προκαλή παρενεργείας εις τον οργανισμόν ή άλλου είδους άδιαθεσίας. Διά του νέου φαρμάκου οι Γάλλοι έπιστήμονες πιστεύουν ότι ή έπιστήμη κατέκτησε ένα είδος «ατομικού όπλου» κατά της φυματιώσεως.

Μη Ίσχυομαι να
ω σήμα "FAREL" ού
έκασταφίξει την α-
υριβή δόσοφορίαν,
την άπόστολον να-
δαρόντα των αρω-
των υψών και την
αυριβή δόσοφορίαν
ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΡΕΣΕΤΕ ΤΗΝ ΚΑΛΕΤΟΝ
να τον ούδωσιν
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΑΘΗΝΑ - 1. Τ. 16885
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55
ΑΡΙΘ. 36210

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τη νύχτα κατά την οποίαν ξησα τό περιεργό αυτό βίωμα είχα πεσει άργά στο κρεβάτι ύστερα από ένα ζωηρό γλεντάκι στο καμπαρέ που περάσα τη βραδυά μου με την εύκαιρία της άπουσίας της γυναίκας μου. Η πρώτη μου ελεύθερη βραδυά μετά τόσα χρόνια γάμου και ή χαριτωμένη παρέα με είχε κάνει να ρουφήξω λίγο έκλεκτό κρασί πάρα πάνω γιατί είχα και ανάγκη να ξεσπάσω.

Όταν άποκιμήθηκα θά ήταν πεία δυό μετά τα μεσιάνυχτα. Ο ύπνος μου ήταν άνήσυχος. Ήξαφνα ξύπνησα από ένα άσυνήθιστο κρότο που άκούσα στο δωμάτιό μου. Ή εκείνη τη στιγμή το ώρολόγι της έκκλησίας κτυπούσε τρεις φορές. Δέν είμαι βέβαιος άν ξύπνησα από κάποιο κρότο, άλλ' όταν συνήλθα από τόν ύπνο ένοιωσα ένα ελαφρό ρεύμα άέρος και συγχρόνως μία εύχαριστη μυρωδιά. Φαίνεται ότι είχε άνοιξει ή πόρτα του δωματίου μου και αυτός θά ήταν ο κρότος που με ξύπνησε. Ήπειδή δέ το παράθυρο του δωματίου μου ήταν άνοιχτό, σχηματίσθηκε ρεύμα. Κάποιος σιγά - σιγά μπήκε στη κάμαρα μου και ή άναπνοή του άκούγεται καθαρά. Στην άρχή δέν υπόρεσα να διακρίνω τίποτα, άν και το φεγγάρι κρυβότανε πίσω από την κουρτίνα του παραθύρου μου που κινούσε ένα ελαφρό αεράκι. Άργότερα διέκρινα τη σιλουέττα μίας γυναίκας που προχωρούσε προσεκτικά στο δωμάτιο. Όταν έφθασε στη μέση του δωματίου σταμάτησε και προσπαθούσε να με άνακαλύψει με το βλέμμα της κρατώντας την άναπνοή της γιά να μη με ξυπνήση. Ή γώ έκανα τόν κοιμισμένο και δέν κοιτιόμουν καθόλου άν και ή καρδιά μου κτυπούσε πολύ δυνατά.

Τό φεγγάρι ήταν θαυπό και έτσι δέν μπορούσα να ιδώ τό πρόσωπο της γυναίκας. Είχα όμως την έντύπωση ότι έπρόκειτο περί μίας νέας και ώσας ύπάρξεως. Ήτσι ένοιωθα τουλάχιστον. Οί κινήσεις της ήταν χαριτωμένες και τό σώμα της ήταν έξαιρετικά θελκτικό. Όλ' αυτά τά αίσθανόμουν, αλλά τόσο έντονα που στο τέλος ήμουνα άπολύτως πεπεισμένος ότι δέν μπορούσε παρά να είναι έτσι. Κότταξα τη γυναίκα αυτή που προχωρούσε με βεβαιότητα προς την τουαλέττα σάν να είχε χήση και άλλστε στο δωμάτιο αυτό. Τό χέρι της πήγε μηχανικά στο διακόπτη, άμέσως όμως συναισθάνθηκε ότι δέν έπρεπε ν' άνάψει τό φώς και άρχισε

να γδύνεται στο σκοτάδι. Ποτέ άλλοτε δέν είχα παρατηρήσει ότι μία γυναίκα μπορεί να γδύνεται τόσο χαριτωμένα. Ήταν γιά μένα ένα ώραίο όνειρο, ένα μυστικό που άποκαλυπτότανε. Κι' έκανα την έξής σκέψη: «ό άνθρωπος φθάνει τότε μόνο δέν ήταν όρθή γιατί μία γυναίκα — άκόμα κι' όταν ξέρει ότι δέν την παρατηρεί κανείς — γδύνεται με τέχνη και με χάρη.

Θά ήταν όμως άσφαλώς καλύτερα άν δέν είχα πιη τό έκλεκτό κρασί... Η έπισκέπτριά μου έκκινείτο τώρα έντελώς, άνερόχλητα άθρουντα και χαριτωμένα μπρός στη τουαλέττα και έδιδε την έντύπωση, ότι γνώριζε τό δωμάτιο καλύτερα από μένα. Πήγε στον νιπτήρα πήρε τη βούρτσά των δοντιών και την όδοντόπαστα και άρχισε να καθαρίζει τά δόντια της. Ή-

πειτα έθγαλε μία κρέμα από ένα σουτάρι και έβαλε λιγάκι στο πρόσωπο και στο λαιμό της. Ή γώ άπορούσα και έθαύμαζα την βεβαιότητα με την οποία έκκινείτο. Άνοιξε ένα βαλιτσάκι, πήρε τό νυχτικό της, τό φόρεσε και τότε συνέθε ή κάτι που με έρριξε σέ μία άνεξηγητή κατάστασι. Ή καρδιά μου κτυπούσε τόσο δυνατά που νόμισα προς στιγμή ότι δέν θά έπιζούσα... Ή ώραία μου έπισκέπτριά χώθηκε σάν πάνθηρας στο κρεβάτι μου... Με φίλησε στο μέτωπο, ένω έγώ είχα σχεδόν λιποθυμήσει, και με ρώτησε: «Κοιμάσαι άγάπη μου;» Τη στιγμή εκείνη όλο τό μυστήριο της περιπετειάς αυτής εξαφανίσθηκε και πλημμύρισα από... χαρά, γιατί ό νέος πάνθηρας ήταν ή γυναίκα μου που είχε έπιστρέψει ξαφνικά από την άρρωστη μητέρα της που βρισκότανε στην έπαρχία.

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ Ε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Μαρία: Γιαννάκη μου, σέ λατρεύω.

Γιαννάκης: Και γώ τό ίδιο, Μαρία μου.

Μαρία: Ή γώ όμως σέ λατρεύω, γιατί έκτός του ότι είσαι ώραίος, έχεις και υπέροχα δόντια...

Γιαννάκης: Τότε θά μου επιτρέψεις να σου τά προσφέρω. (Ο Γιαννάκης έθγαλε τη μασέλλα και την προσέφερε στη Μαρία). Είναι από γνήσιο νάυλον!... Μόλις μου την έδωλε ο όδοντοίατρός...

ΑΥΤΑ ΕΛΕΓΑ ΚΙ' ΕΓΩ!

Είς τό Φρενοκομείον στο Δαφνί είχε κάνει μία φορά, τό 1938, μίαν έπίσκεψη ο άείμνητος Ίωάννης Μεταξάς διά να διαπιστώση ώρισμένα παράπονα ως προς την διαβίωσι των φρενοδιδάων. Αφού έπεθεώρησε τά γραφεία και τάς άλλας έγκαταστάσεις εισήλθε εις τό προαύλιον των άσθενών και πλησιάζει έναν έξ αυτών έκ των μάλλον άκινδύνων.

— Πώς ονομάζεσαι; τόν έρωτά μειδίων.

— Κι' εσύ; τού άπαντά ο άσθενής με ύφος άπαθές.

— Έγώ; Ίωάννης Μεταξάς, συμπληρώνει μειδίων ο άείμνητος πρωθυπουργός.

— Αυτά έλεγα κι' έγώ και μ' έφεραν εδώ μέσα.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΤΗΣ ΖΗΛΕΙΑΣ

Ένας Άμερικανός γιατρός ισχυρίσθη ότι άνεκάλυψε τό φάρμακο της ζήλειας.

Και δίδει την κάτωθι συνταγή:

«Νά μην πίνετε. Νά μην καπνίζετε. Νά μην ξεχνάτε. Νά μη γλεντάτε. Κάθε πρῶτῃ νά κάνετε έναν περίπατο κι' άλλον έναν κάθε βράδυ. Νά άποφεύγετε τό φλέρτ, γιατί προκαλεί συγκινήσεις και ή καρδιά έξασθενεί...».

Όσοι διάβασαν τη συνταγή αυτή, είπαν:

— Καλλίτερα ζηλιάρηδες...

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ!

Τό χειρότερο άμάρτημα τό όποιον μπορούμε να κάνουμε έναντιον του πλησίον μας δέν είναι να τόν μισούμε αλλά να φερθούμε άδιάφοροι άπέναντί του. Η άδιαφορία είναι τό αυτό με την άπανθρωπία.

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΩ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Κάθε πρῶτῃ βγαίνοντας από τό σπίτι μου λέω στον εαυτό μου. Σήμερα θά συναντήσης ένα άχάριστο, ένα άδιάκριτο, ένα φλύαρο, ένα έγώιστῃ. Εί- ναι φυσικό και άπαραίτητο να υπάρχουν τέτοια μεταξύ των ανθρώπων. Δι' αυτό δέν πρέπει να εκπλήσσεσαι.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ

ΕΠΡΟΣΕΞΑΤΕ
ΤΗΝ ΔΙΑΦΟΡΑΝ
ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

SÉDOFLORINE

ΠΡΟΣ ΠΑΣΑΝ ΑΛΛΗΝ
ΠΑΡΕΜΦΕΡΗ
ΣΚΕΥΑΣΙΑΝ

Διά τούτο έχει και ΑΝΩΤΕΡΑ θεραπευτικά άποτελέσματα. Επί πλείον είναι ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΤΕΡΑ. Υπογραμμίζετε εις τας συνταγάς σας την συνταγήν SÉDOFLORINE.

ΓΙΑΤΡΕ ΤΟ ΔΕΚΑ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΡ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

— Είναι άπ' τό χλωροφόρμιο. Μεταφέρετε την στο τρία...

Την τετάρτη μέρα ο Λουκίδης, μπαίνοντας στο δωμάτιο, δέ βρήκε παρά την Βάνα μόνη.

— Η μαμά σας κοιμήθηκε λίγο πάρα πάνω, της είπε χαμογελώντας, άφού την καλημέρισε.

— Ήταν λίγο αδιάθετη ή καυμένη, και την έθιασα να κάτση να ξεκουρασθῃ λίγο. Θάρρη τ' άπόγεμα.

Ο γιατρός εξέτασε τό δελτίο της θερμοκρασίας.

— Πάντα άπύρετη, ψιθύρισε, σά να μονολογούσε. Μπορείτε να φύγετε και σέ μία βδομάδα...

— Γιατί γιατρέ, θέλετε να με διώξετε τόσο γρήγορα;...

— Η γενική κατάστασις σας είναι πολύ εύχρηστη. Ωστε μπορείτε, κατά τό τέλος της άλλης έβδομάδος ν' άφίσετε αυτά τά άπαισία δωμάτια που βρωμούν φορμόλη κι' ιωδοφόρμιο, και να ξαναπάτε στο σπίτι σας κοντά στην μαμά σας. Η Βάνα μισόκλεισε τά μάτια.

— Στο σπίτι μου... στην μαμά μου... Κι' δλ' αυτά, ίσως και σέ μία βδομάδα... ψιθύρισε.

— Άνοιξε τά μάτια της κύτταξε τό Λουκίδη, κι' άφισε να της ξεφύγῃ ξαναπαρόνο.

— Τι κρίμα!

Την έκτη μέρα ή άρρωστη μόρεσε να σηκωθῃ με τη βοήθεια της νοσοκόμου και να κάτση λίγο κοντά στο παράθυρο. Έκεί την βρήκε ο Λουκίδης όταν υπήκε σέ λίγο.

— Ε, πώς σας φαίνεται τώρα; τη ρώτησε.

— Μοῦ φαίνεται πώς ξαναγυρίζω στη ζωή, τού άποκρίθηκε εκείνη, καρφώνοντας τά μάτια της στα δικά του. Κι' όσο συλλογιέμαι πώς τό χρωστάω σέ σάς.

— Ας μη μιλάμε γι' αυτό... τη δέκοσε κείνος. Είναι τόσο άσχημο τό χρέος σας αυτό... Δέν αξίζει τόν κόπο να τό θυμάστε. Μιλήσανε γιά φιλολογία. Έκείνη μ' όλο τά είκροι διό της χρόνια, είχε διαβάσει πολύ. Είχε νυρίσει τόν κόσμο, ζούσε μόνη με τη μητέρα της πολύ άνετα χάρις στην περιουσία που της είχε άφίσει πεθαίνοντας ο πατέρας της και που της έπέτρεπε να μη σκέπτεται καθόλου ούτε γιά άποκατάστασι ούτε γιά συζυγικούς δεσμούς, ούτε γιά τίποτα άλλο.

— Φλεοτάρετε συχνά; τη ρώτησε ο Λουκίδης.

— Τό φλέρτ με κουράζει, τού άποκρίθηκε. Δέν τό ζητάω ποτέ... Άν καμιά φορά άναγκάζομαι να τό ύποπώ, στενοχωριέμαι τρομερά. Τό φλέρτ είναι κάτι που δέν τό ζήτησε ποτέ ή ψυχή μου.

— Προτιμάτε τότε την άγάπη;...

— Η Βάνα άφισε τό βλέμμα της να πλανηθῃ άπ' τό παράθυρο στον κήπο της κλινικής.

— Την άγάπη τη φοβάμαι... τού είπε πολύ σιγά. Ο Λουκίδης άλλαξε θέμα συνομιλίας, κι' ύστερα από μερικά άλλα τυπικά, βγήκε άπ' την κάμαρα.

Τό πρῶτῃ της δεκάτης τετάρτης μέρας ή Βάνα κατέθηκε στον κήπο της κλινικής, και έαπλώθηκε σέ μία σέξ λόγκ που της κουβάλησε μία νοσοκόμα κάτω από ένα πεύκο. Η άνοιξη σκόρπιζε βαρείες μυρουδιές στην άτμόσφαιρα, ένω τά πουλιά άρχιζαν να διαγράφουν χαρούμενα τόξα πάνω άπ' την φύση που σιγά - σιγά ξυπνούσε. Η Βάνα, κάτω από την παχειά σκιά του πεύκου έδεσε τά χέρια πίσω άπ' τό κεφάλι της και έκλεισε τά μάτια. Αύριο θάφευγε. Της τ'όχε πῃ την προηγούμενη μέρα ο καθηγητής Μορέλης, την ώρα που την έπεσκέφθηκε όπως συνήθως. Αύριο θάφευγε. Τί εύτυχία γιά έναν άρρωστο, που ύστερα από δυό βδομάδες έννοηλτικής άκινήσις και άνίας μέσα στους τέσσερις τοίχους ενός δωματίου νοιώθει πώς τό επιτρέπεται πιά να διαθῃ την πόρτα που τόν χωρίζει άπ' την ζωή άπ' τόν κόσμο, άπ' τούς ανθρώπους που κοινοῦνται και που αίσθάνονται... Κι' όμως ή Βάνα δέν ήταν καθόλου εύτυχισμένη. Αύριο θάφευγε... Άναρωτιότανε άν αυτό την έκανε να νοιώθῃ χαρά, άν της έκανε την καρδιά να γυπαῖν εύτυχισμένη, άν της προεκαλούσε ζωρότερη την κυκλοφορία του αίματος μέσα στις άρτησις. Τίποτα όμως... Τίποτα... Χαρά δέν ένοιώθε πουμενά ή Βάνα. Κι' άν ρωτούσε την καρδιά της αυτή θά της έλεγε πώς έξω άπ' την κλινική αυτή, θά χτυπούσε μόνη σά ματωμένη γιά έναν άνεπαπόδοτο γαμοισμό...

— Άκούσε βήματα. Άνοιξε τά μάτια της κι' είδε τό Λουκίδη να πλησιάζῃ. Τό πρόσωπο του ήταν κατά- χλωμο, και στα χείλια του είχε ένα χαμόγελο ψευτικό.

— Καλημέρα σας δεσποινίς...

(Συνέχεια στη 13η σελίδα)

Εύγευστον
Τονωτικόν
Άριστον δι-
εγερτικόν
της όρέξεως

ΣΤΗΝ ΕΝΟΙ

Άριστον δι-
εγερτικόν
της όρέξεως
Τονωτικόν
Εύγευστον

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Η ΟΡΕΞΙΣ ΚΑΙ Ο... ΚΛΕΦΤΗΣ

ΤΟΥ ΝΤΕΝΙΣ ΝΤΑΝ

Ξέρεις, αγάπη μου, είπα στην Αίτηλη, την γυναίκα μου, δεν είμαι στα καλά μου σήμερα.

— Θά σου τ'έλεγα κι' εγώ, αποκρίθηκε ή παστή σύντροφος της ζωής μου. Μοῦ παρυσιάζεσαι στο τραπέζι πρωί αζύριτος, άναμαλλιασμένος και με-τά λυχτικά σου...

— Δεν είμαι καλά στην υγεία μου! της εξήγησα. Νοιώθω ένα βάρος κά-τω από τό στήθος μου.

— Θάνα άσφαλώς τό στομάχι σου, έδηλωσε άδιστάκτως ή Αίτηλη. Παράφαγες, φαίνεται, χθές τό βράδυ.

Αυτή ή παρατήρησις μ' έθιξε βα-θύτατα. "Εκανα νά σηκωθώ από τό τραπέζι, έδωσα όμως τόπο στην όργή.

Πρέπει νά ξέρετε ότι είμαι εξαίρε-τικά λιτοδίαιτος. Παίρνω κανονικά τό πρόγευμά μου στις έννέα τό πρωί, στις ένδεκα ταιμπώ λίγο κοτόπουλο και άπασχολούμαι με κανένα σάν-τουίτς. Τό μεσημέρι τρώω κανονικά.

"Ως τις πέντε τό άπόγευμα όπότε πέρνω τό τσάι μου, κολατσιζώ με τί-ποτε γλυκά — ή έστω και άρμυρά-για ν' ανοίξη ή όρεξις και τό βράδυ την κάνω ταρατάς, για νά μπορέσω ν' άνθέξω ως τά μεσάνυχτα, όποτε ταιμπώ κάτι για νά μην πέσω στο κρεβάτι νηστικός. "Αντιλαμβάνεσθε συνεπώς ότι τό ζήτημα του φαγητού είναι έντελώς δευτερεύον για μένα.

Και τέσσαρες μόνον φορές την ήμέ-ρα άν έτρωνα, δεν θα μου καινόταν καρφί... Είπα λοιπόν στην Αίτηλη:

— Για νά σου άποδείξω ότι δεν είμαι λαίμαργος θα νηστέψω σήμερα όλη την ήμέρα. Και έλπίζω νά πει-σθής ότι είμαι άνθρωπος προικισμέ-νος με χαλυβδίνη θέλησιν.

— Θ' άπορήσω άπλώς και θα διε-ρωτηθώ τί συμβαίνει, μοῦ άποκρίθη-κε ή Αίτηλη.

Τί νά της πείς: Γυναίκα δεν είναι; Πάντως εγώ κράτησα τό λόγο μου.

Τό μεσημέρι, την ώρα του φαγη-τού, ένψ ή Αίτηλη απελάμβανε όρε-κτικώτατα έδέσματα, από ευγένεια βνήκα κι' έκανα ένα περίπατο στον κήπο.

Τό βράδυ στο δείπνον, την ώρα που ή καλή μου σύζυγος έτρωγε, έ-νω της διάβαζα κάποιο άρθρο περί διασθήτου.

Κατά τις ένδεκα ή γυναίκα μου δήλωσε στην ύπη-ρέτοια ότι υπο-ρούσε ν' άποσυρ-θώ, γιατί επρόκει-το νά φάω.

— Νά καλέσωμε τό γιατρό, επρό-τεινε ή ύπηρέτρια άνευλαθέστατα... "Εκανα πώς δεν είχα καταλάβει τον ύπαινιγμό.

Πέσαμε νά κοιμηθούμε. "Αλλ' εγώ πού νά κλείσω μάτι.

Και ξαφνικά, κατά τά μεσάνυχτα, μοῦ φάνηκε πώς άκούγα ύπόπτους κρότους στο λούγιο.

— Κλέφτες θάναί, είπα.

— Δεν πάς νά δής τί συμβαίνει, ψιθύρισε φοβισμένα ή Αίτηλη.

"Υπήκουσα. "Επί μισή περίπου ώ-ρα έψαχνα κάτω χωρίς ν' ανακαλύ-ψω ούτε ίχνος διαρρήκτη.

— Δεν ήταν τίποτε, άνεκοίνωσα σάν έπέστρεψα στην κρεββατοκά-μαρη.

"Η Αίτηλη καθουχασμένη δεν άρ-γησε ν' άποκοιμηθώ.

Τό έπόμενο, όμως, πρωί, όταν έ-

νεφανίσθη στην τραπεζαρία την εϋ-ρήκα τρομερά συγχισμένη.

— Κλέφτης ήταν, μ' έπληροφόρη-σε. Και φοβερά πεινασμένος μάλι-στα, γιατί περιωρίστηκε νά κλέψη ένα καρβέλι, μισό μπουτι χοιρινό, δύο κονσέρβες άστακό, ό,τι είχε πε-ρισσέψει από τό ψητό κοττόπουλο και μία τούρτα.

— Βρέ τον παληάνθρωπο! έκανα εγώ. "Απορώ πώς κατώρθωσε νά μοῦ ξεφύγῃ...

— Τό φοβερότερο είναι, συνέχισε άγριεύοντας ή Αίτηλη, ότι είχε την άναίδειαν ν' άποτελειώση την τούρ-τα μέσα στο κρεβάτι σου, πού τό βρήκα σήμερα γεμάτο ψίχουλα. Μοῦ φαίνεται περίεργο πώς δεν τον πήρες είδησι.

Θράσος πού σου έχουν, τέλος πάν-των, αυτοί οί κακοποιοί!

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΜΠΑΡΝΤΙΝΑ

ΤΟΥ ΒΑΛΤΕΡ ΚΡΑΟΥΣ

Είχα έκδηλώσει από καιρό στην γυναίκα μου την έπιθυμία νά γυρίσω την έλαφρή καμπαρντίνα μου τοῦ πε-ρασμένου χρόνου, και όλες τις ήμέ-ρες επανελαμβάνετο ή ίδια ιστορία.

— Θυμήθηκες νά πās την καμπαρ-ντίνα μου στον ράφτη για νά τη γυ-ρίση; την έρωτοῦσα κάθε βράδυ γυ-ρίζοντας στο σπίτι.

— Ποιά καμπαρντίνα; άπαντούσε στερεότυπα ή γυναίκα μου.

— Πως ποιά καμπαρντίνα; έφώνα-ζα εγώ. Μπας και έχω ένατό καμ-παρντίνες; Τί καμπαρντίνα, διάβο-λε! Δέ μπορώ νά γυρίσω με τό βαρύ χειμωνιάτικο πανωφόρι...

— Και νομίζεις — άπαντούσε ή γυ-ναίκα μου — πώς δεν έχω τίποτα άλλο νά κάμω όλη την ήμέρα παρά νά σκέπτομαι την καμπαρντίνα σου;

"Εγώ δεν είπα νά τη σκέπτεσαι διαρ-κώς! διαμαρτυρόμουν εγώ. Θά ή-μουνα ευχαριστημένος νά τη σκεπώ-σουνα μιά μονάχα στιγμούλα στο διάστημα της ήμέρας. Αυτό θ' άρ-κούσε για νά θυμηθής νά τη δώσης στο ράφτη.

— Θά μοῦ κάνης τή χάρι νά μη σηκώνης τή φωνή, ξεεφώνιζε ή γυ-ναίκα μου:

— Εγώ δεν σηκώνω τή φωνή, ά-παντούσα.

— Νά, πού τή σηκώνης...

— Σοῦ είπα πώς δεν την σηκώνω, ούρλιαζα εγώ έξαλλος. Τό βλέπεις πού τή σηκών... άπαντούσε με δά-κρυα και άναφυλλητά ή γυναίκα μου ένώ συγχρόνως άφηνόταν νά πέση έ-πάνω σε μιά πολυθρόνα και βγάζον-τας ένα μαντηλάκι άρχιζε νά σκου-πίζη τά δάκρυα και τή μύτη της.

— "Ω... Χάινς... Χάινς. Τί σκλη-ρός πού είσαι!

"Επειδή εξέχασα ένα τιποτένιο πράγμα... μοῦ κάνεις μιά τέτοια σκηνή και με άπειλείς... μ' άπειλείς νά με πνίξης. "Εγώ θα γυρίσω στην μαμιά μου.

"Εφυγε πράγματι, λίγο καιρό έ-πειτα άπ' αυτή τή σκηνή, αλλά όχι για νά ζητήσει διαζύγιο. "Απλούστα-τα έπειδή ή πεθερά μου είχε άρρω-στήσει κι' ήθελε σιμά της την κόρη της. "Επέρασα έτσι μερικες ήμέρες ευτυχισμένες σε άπόλυτη ειρήνη και ήσυχία και μιά από τις ήμέρες αυ-τές έπήρα την καμπαρντίνα μαζί μου και την έδωσα στον ράφτη.

"Ο ράφτης την έγύρισε και σε δυό ήμέρες, μοῦ την είχε κι' όλας έπι- (Συνέχεια στη σελίδα 14)

ΔΙΑΙΤΑ ΜΕ... ΜΑΧΑΙΡΙΑ

"Ενας έπαννευματίας ταχυδακτυ-λουργός του όποιου τό προσφιλές και πιο έπιτυχημένο... θαύμα ήταν ή καταβρόχθισι κάθε είδους και με-γέθους... σπαθίων, ένοιωσε μιά μέ-ρα άνωμαλίες στο στομάχι του και έτοξε στο γιατρό του.

"Ο γιατρός άφου τον εξέτασε του είπε:

— "Όπως τό φανταζόμουνα είσαι παραφορτωμένος φίλε μου...

— Και τί με συμβουλεύετε γιατρέ ρώτησε ό θαυματοποιός.

— Νά, λίγη διαίτα εις τό έξης νά μη καταπίνης σπαθία και μεγάλα ξί-φη, μονάχα μερικά μαχαίρια και άγ-κίστρια και... γρήγορα θ' αναλά-θης.

ΕΝΑΝ ΑΛΛΟ ΓΙΑΤΡΟ

— Δεν είναι καλό πράγμα ν' άπο-γοητεύεται κανείς λέγει ό γιατρός στον πελάτη του. "Η κατάστασίς σου είναι πολύ άσχημη. Μήπως έπιθυμείς νά δής κανένα;

Ναι ψιθύρισε ό άρρωστος.

— Ποιόν;

— "Εναν άλλο γιατρό!...

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

"Ο ήλικιωμένος έπισκέπτης: "Ερ-γάζεται έδώ κανένα παιδάκι πού ό-νομάζεται Παπαδόπουλος;

"Ο προϊστάμενος του γραφείου: Μάλιστα.

"Ο ήλικιωμένος έπισκέπτης: Μπο-ρώ νά τον δώ ένα λεπτό; Είμαι ό πατέρας του.

"Ο προϊστάμενος του γραφείου: Λυπούμαι αλλά ήρθατε πολύ άργά. "Επήγε στη κηδεία σας.

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

"Ο γιατρός: "Α, φίλε μου! Δεν μοῦ φαίνεται καλά. "Αδυνατίσες.

"Ο φίλος: Ναι γιατόε μου. Είναι ή πρώτη μέρα πού βγήκα έξω.

"Ο γιατρός: Τί είπες;

"Ο φίλος: "Ενα έλλειμα 100 έκα-τομμυρίων δραχμών.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΚΑΙ Η ΠΕΘΕΡΑ

— Πως πάει τό βαρόμετρον πού ά-γόρασες;

— Θαυμάσια! Σήμερα τό πρωί έ-δειχνε τοικουία.

— Μά σήμερα είχαμε ναλήνη...

— Γαλήνη; τί γαλήνη, αδελφέ μου,

ποψήφιος μνηστήρ.

— Χί, χί, έκαμε ό μικρός.

— Με περιμένει ή αδελφή σου;

— Μάλιστα γιατόε μου.

— Και πώς τό ξέρεις;

— Βγήκε έξω...

ΤΟΜΠΟΛΑ

Μιά ώραία και νεαρή κυρία μπήκε στον προθάλαμο ένός Ιατρείου και ρώτησε άν ό κ. καθηγητής ήταν ά-πασχολημένος.

— "Όπωσδήποτε άπληντησε ό βοηθός προσπαθώντας νά την περιποιηθώ αλλά πάντοτε ευχαιοσιτείται όταν πρόκειται νά δεχθώ ώραίες γυναίκες σάν κι' εσάς.

— "Ετσι; είπε ή έπισκέπτρια με πα-γερό τόνο φωνής. Θά έχετε τότε την καλωσύνη νά τοῦ πείτε ότι ζητά νά τον δῃ ή... γυναίκα του;

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

"Ο γιατρός: "Α, φίλε μου! Δεν μοῦ φαίνεται καλά. "Αδυνατίσες.

"Ο φίλος: Ναι γιατόε μου. Είναι ή πρώτη μέρα πού βγήκα έξω.

"Ο γιατρός: Τί είπες;

"Ο φίλος: "Ενα έλλειμα 100 έκα-τομμυρίων δραχμών.

ΤΟ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ ΚΑΙ Η ΠΕΘΕΡΑ

— Πως πάει τό βαρόμετρον πού ά-γόρασες;

— Θαυμάσια! Σήμερα τό πρωί έ-δειχνε τοικουία.

— Μά σήμερα είχαμε ναλήνη...

— Γαλήνη; τί γαλήνη, αδελφέ μου,

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΝ ΕΘΥΜΗΘ

— Θά με θυμηθώ... θά με θυμηθώ έλεγε ό άρρωστος στο παραλήρημα του πυρετού.

"Η αδελφή τον επαρακολουθούσε σιωπη-λή, γιατί έμιλούσε μόνον εκείνος "Εμιλούσε και έλεγε την ίδια ιστορία!

— Για μία ξανθή μικρούλα, πού τον άγα-πούσε... Κι' αυτός την άγαπούσε. Γι' αυ-τό και έφαγε μαζί της όλα τά λεπτά...

"Ολα... "Οχι μόνον όσα είχε αυτός, αλλά και τά ξένα, εκείνα πού ύπληραν στο τα-μείο, πού του είχαν έμπιστευθώ... Κι' έ-ταν τόυ έζήτησαν νά λογοδοτήσῃ, έπιάστη-κε ή γλώσσα του. Δεν ήμπορούσε νά πῇ λέξι Κι' έμίλησε τό περιστροφό. Μιά σφαίρα κοντά στην καρδιά. Κατόπιν πόνος, ζάλη, ίλιγγος, σκοτάδι, τίποτα!...

— Θά με θυμηθώ επαναλαμβάνει και θάρ-θη... δίχως άλλο. Δέ μπορεί νά μην έρθῃ, γιατί μ' άγαπούσε... Μοῦ τό είχε πει τό-σες φορές, όταν με φιλούσε με τά δροσερά της χείλη ή Ρίτα.

Μιά άλλη αδελφή έμπήκε έλαφρά σα σκιά, έπλησίασε τον άρρωστο και τοῦ εί-πε σιγά:

— Μιά γυναίκα ήρθε... Περιμένει έξω... Μπορεί νά μπῇ;

— Και βέβαια μπορεί νά μπῇ. Αυτήν περιμένω!...

"Η δεύτερη "Αδελφή έβγήκε έξω δια-στικά.

— Δέ σοῦ τό έλεγα εγώ, ότ θάρθη δί-χως άλλο, είπε στην άλλη "Αδελφή πού έ-μενε διαρκώς πλάι του.

Αυτή τον έχάιδεψε, χωρίς νά άπαντήσῃ, όπως πάντα.

"Η πόρτα άνοιξε άργά, με προσοχή. Μιά γυναίκα έμπήκε μέσα. "Ηταν δακρυσμένη. Μόλις ό άρρωστος την είδε, έφώνασε:

— "Εσύ είσαι μητέρα!

Διασκευή Ε. ΜΠ.

πού πρὶν μεσημερίαση κουβαλήθηκε μουςαφίρισα στο σπίτι ή πεθερά μου.

ΣΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ

"Η νοσοκόμος (στον τραυματία ό όποιος έχει όλο τό σώμα του τυλιγ-μένο σ' έπίδεσμούς): Είσαι παντρε-μένος;

"Ο τραυματίας: "Οχι έπεσα μόνον από τις σκάλες!

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Σήμερα με έπισκέφθη ένας κύριος και μοῦ έδειξε τή γλώσσα του.

Είχε κολλήσει επάνω ένα γραμματόσημο τών τριών χιλιάδων δραχμών.

— Μοῦ κολλήσε, μοῦ είπε, την ώρα πού τό σάλιωνα για νά τό κολλήσω στο φα-κελλό και δεν μπόρεσα πιά νά τό ξεκολ-λήσω.

— Τί περιείχε ό φακελος και πού πῇ-γαίνε;

— Πῇγαίνε στη γυναίκα μου στην Πά-τρα, και της έγραφα τόσα πράγματα πού είχα νά της πῇ.

Σκέφθηκα λίγο και τοῦ είπα:

— Λοιπόν άκούστε με: Πῇγαίνετε στο ταχυδρομείο για νά σας σφραγίσουν τό γραμματόσημο, έπειτα πάρτε τό πρῶτο, πῇγαίνετε στη γυναίκα σας και διαβάστε της αυτά πού της γράφετε!

ΕΦΑΡΜΟΣΑΤΕ ΤΗΝ ΜΙΚΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ ΑΓΩΓΗΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΜΟΙΒΑΔΩΝ

ΔΙΑ ΤΩΝ:
GRANULES
2 COMPRIMES

BISMODOQUINE

DI-iodoQUINE • EMETINE (IPECA) • S. N. de BISMUTH • CHARBON
ACTIVÉ • KAOLIN COLLOIDAL • ALUMINE HYDROXYDEΧορηγήσατε
ΤΗΝ

Spasmolysin

Επί
ΣΠΑΣΜΟΝ

πυλωρού και κύστεως, σπαστικής και μεμβρανώδους κοιλίτιδος, κοιλικών του νε-
φρου, συσπάσεως κοιλιακών πόρων, χρονίας κοιλιοκυστίτιδος, υπερκλήρωσής, έλ-
κους του στομάχου και δωδεκαδακτύλου, διαταραχών του νευροφυτικού συστήματος.

Του κ. Δ. Χρον.

Η μουν θαυμάσια στην υγεία μου μέχρις ότου συνήντησα «εις τὸ ρεύμα τῆς ζωῆς μου» τὴν κ. Εὐτέρπη. Ἦταν δὲ ἡ κ. Εὐτέρπη ἐπιστήμων ὁδοντίατρος, με διπλώματα καὶ κόντρα διπλώματα ἀλλὰ — τὸ κυριώτερο — μ' ἔνα ἐξαιρετικῶς καλλιτεχνικὸ κορμί.

Εἶχαμε πάει στὸ ἱατρεῖο τῆς με τὸν φίλο μου τὸν Ἀλέκο, ποὺ ἔκανε θεραπείες. Καὶ ὁ Ἀλέκος με σύστησε στὴν Εὐτέρπη, ἡ ὁποία μοῦ ἔκανε τέτοια καταπληκτικὴ ἐντύπωση ποὺ αἰσθάνθηκα ἀμέσως τὴν ἀνάγκη ν' ἀρχίσω... θεραπείες.

— Ξέρετε ἤθελα νὰ δῆτε τὰ δόντια μου...

— Περᾶστε...

Καὶ με κάθησε στό... ἐδώλιον, μοῦ ἐχάιδεψε «ἐπιστημονικῶς» τὸ μάγουλο καὶ εἶπε:

— Ἔχετε ἀνάγκη θεραπείας...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ...

«Ἄλλο πού δὲν ἤθελα. Θὰ μοῦ πῆτε βέβαια ὅτι ἔως τότε δὲν με ἐνώχλησε οὔτε πονόδοντος, οὔτε νευραλγία. Πάει καλά. Ἀλλὰ ἀπὸ τότε ποὺ γινώρισκα τὴν Εὐτέρπη «πνοῦσε τὸ δόντι μου».

«Ἀρχισε λοιπὸν ἡ θεραπεία κι' ἐγὼ ὑπῆρξα σ' αὐτὸ πειθήνιος ἀσθενής.

— Ἀνοίξτε τὸ στόμα!

Τὸ ἀνοίγα.

— Κλείστε τὸ στόμα!

Τὸ ἐκλείνα.

— Φτύστε!...

«Ἐφτυνα!...

Καὶ ἤμουν πραγματικῶς εὐτυχής. «Ἄλλοι ἐρωτευμένοι γιὰ νὰ ἰδοὺν τὸ ἰνδαλμὰ τους ἔπρεπε νὰ τηλεφωνοῦν, νὰ γράφουν, νὰ συνηνοῦνται, νὰ παρακαλοῦν γιὰ νὰ εὐδοκήσῃ «Ἐκείνη» νὰ δώσῃ ραντεβού. Ἐγὼ δὲ μὲ τὸ ραντεβού τὸ εἶχα στὰ χέρια μου. «Ἐπισκέψεις 9 - 1 καὶ 5 - 8» ἔγραφε ἡ ταμπέλα στὴν πόρτα τῆς. Δηλαδή εἶχα τὸ ἐλεύθερο νὰ πηγαῖνω πρωτὶ, μεσημέρι καὶ βράδυ γιὰ νὰ παραδίδωμαι πάντα στὰ τρυφερά χέρια τῆς Εὐτέρπης.

Νὰ μὴν σᾶς τὰ πολυλογᾶ καὶ ἡ Εὐτέρπη ἀνταπεκρίθη στὸ αἶσθημά μου κι' ἔτσι παντρευθήκαμε. Μᾶς ἔριξαν ρύζι καὶ κουφέτα καὶ μετὰ ταῦτα κάναμε ἕνα θαυμασιὸ ταξίδι μέλιτος.

Γυρίσαμε κάποτε στὴν Ἀθήνα κι' ἐγὼ, πανευτυχῆς ξαναπῆγα στὸ γραφεῖο μου, ἡ δὲ Εὐτέρπη στὸ ἱατρεῖο τῆς.

Ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη ἐβδομάδα με ζώσανε τὰ φίδια. Αὐτὴ ἡ περιβόητη ἐπιγραφή: «Ἐπισκέψεις 9 - 1 καὶ 5 - 8» ποὺ ἄλλοτε ὑπῆρξε ἡ βόσις τῆς εὐτυχίας μου ἔγινε τὸ βάσανό μου.

«Ἦξερα πὼς ὁ κάθε μαντράχαλος — ὅπως κι' ἐγὼ ἄλλοτε — εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μπαϊνοδαίνει ὅ,τι ὥρα ἤθελε στὸ σπῆτι τῆς γυναίκας μου — δηλαδὴ στὸ δικό μου σπῆτι. Ἦξερα πὼς ἐκείνη τοῦ ἐχάιδεψε «ἐπιστημονικῶς» τὸ μάγουλο — ὅπως ἔκανε καὶ σὲ μένα — καὶ αὐτὸ μοῦ ἀνάθε τὰ αἵματα.

Ἐκανα αἰφνιδισμοὺς στὸ σπῆτι καὶ γινόμουν μπαροῦτι. Τὴν περίζωναν νεαροί, τὴν περιμέναν ὥριμοι κομποὶ κύριοι, τὴν περιμέναν βιομήχανοι. Κι' ἐγὼ ἤμουν γραφεὺς γ' τάξεως!

Ἐπὶ τέλους τῆς ἔθεσα τὸ πρόβλημα:

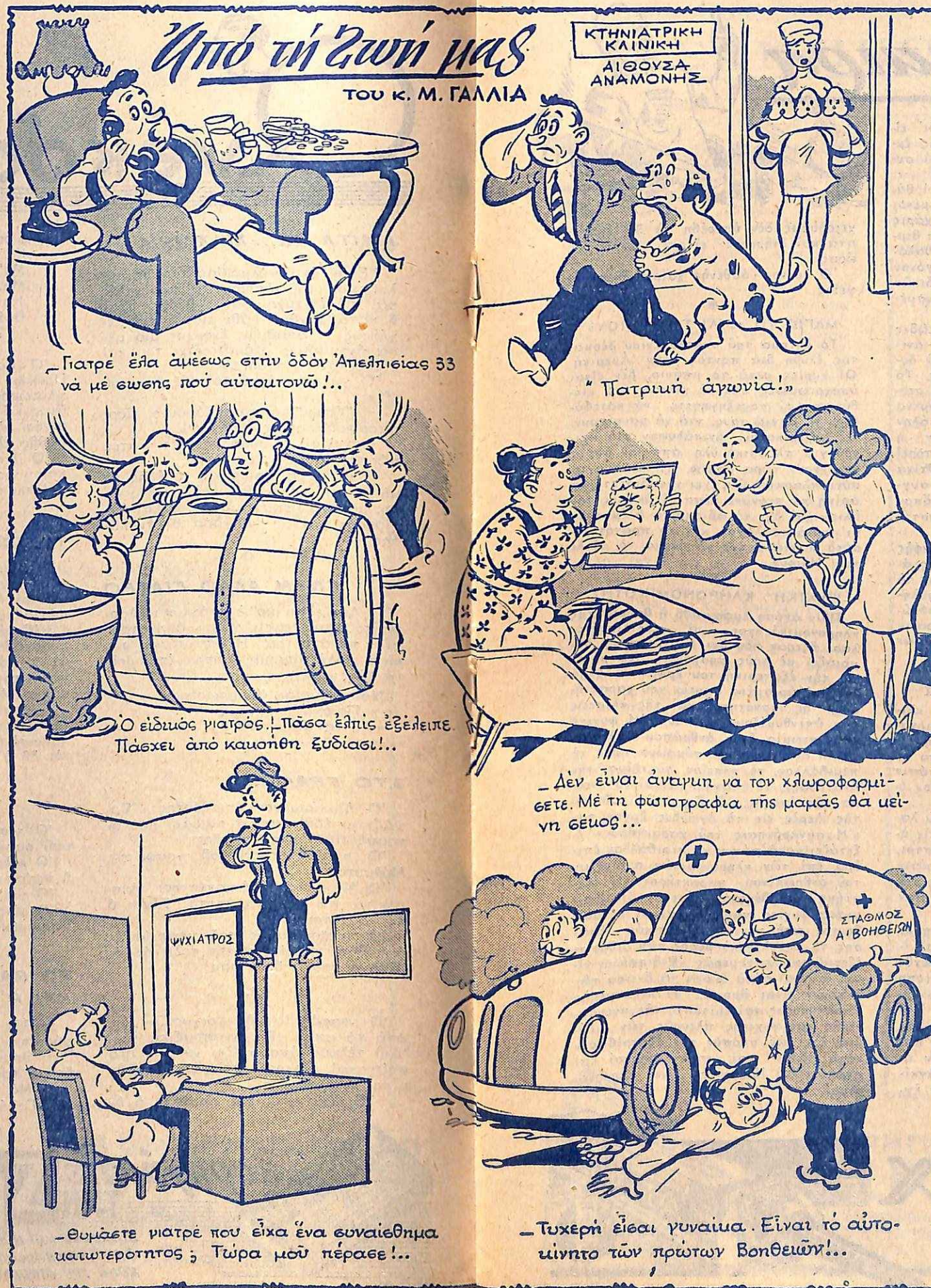
— Νὰ κλείσῃς τὸ ἱατρεῖο!

— Εἶσαι τρελλός!...

— Αὐτὸ ποὺ σοῦ λέω!... «Ἦ ἐμένα ἢ τὸ ἱατρεῖο.

— Ἀντε στὸ καλὸ χριστιανέ μου!...

Καὶ ἐπῆγα «στὸ καλὸ». Χωρίσαμε με τὴν Εὐτέρπη γιατί δὲν συμφωνούσαμε. Ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἀγαπᾶ πάντα, ἐπωφεληθῆκα τῆς εὐκαιρίας καὶ ἀρχισα νέα θεραπεία. Ἀλλωστε μπορᾶ νὰ τὴν ἐπισκέπτομαι ὅ,τι ὥρα θέλω χάρις στὴν θαυματουργὸ ταμπέλλα: «Ἐπισκέψεις 9 - 1 καὶ 5 - 8»!

Του Ψυχιάτρου κ. Χ. Μ.

Ὁταν βρισκόμουν σὲ ἀναρρωτικὴν ἀδεια, ἀρχισα νὰ διηγῆται ὁ ἱατρός Μπόργκμαν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα φοβερὸ νευρικὸ κλονισμόν ποὺ εἶχα ὑποστῇ μετὰ τοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ νοσοκομείου μου στὸ Μίρμποργκ κατέφυγα σ' ἕνα ἀπόμερο χωριὸ στὰ σύνορα τοῦ ἰταλικοῦ καὶ Αὐστριακοῦ Τυρόλου. Ἐκεῖ εἶχα πάει, συστημένος ἀπὸ τὴν ἀδελφή μου, σὲ ἕνα φιλικὸ σπίτι.

— Ἡ θεὰ μου θὰ κατεβῇ ἀμέσως μοῦ εἶπε μιά κοπέλλα δέκα πέντε τὸ πολὺ χρόνων. Ἐν τῷ μεταξύ θὰ σᾶς κρατήσω ἐγὼ συντροφιά. Εὐχαρίστησα τὴν κοπέλλα καὶ κάθησα δίπλα σὲ μιά πολυθρόνα ἡ ὁποία ἦταν μπροστὰ μου.

Καθὼς καὶ οἱ δύο σιωπούσαμε ἐγὼ σκεπτόμουν με πολὺ ἀφηρημένο ὕφος ἂν ἡ ἐπίσκεψίς μου αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ ἔχῃ καλὰ ἀποτελέσματα στὴν υγεία μου. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ ἀποσυρθῶ στὴ μοναξιά τοῦ μαγευτικοῦ Τυρόλου γιὰ νὰ μπορέσω νὰ συνέλθω τόσο ἀπὸ τὰ νεῦμα μου ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἡμιπληγία τοῦ δεξιῦ μου ποδιοῦ.

— Ξέρω τί θὰ γίνῃ μοῦ ἔλεγε ἡ ἀδελφή μου ἐνῶ ἐγὼ ἐτοίμαζα τὶς βαλίτσες μου. Θὰ ταφῆς ἐκεῖ ζωντανὸς καὶ δὲν θὰ θέλης νὰ μιλήσης με κανένα. Θὰ ἀπομακρυνθῆς ἐκεῖ καὶ ἡ πλήξη σου θὰ χειροτερέψῃ τὴν κατάστασί σου. Θὰ σοῦ δώσω μερικὲς συστατικὲς ἐπιστολές, πρὸς τὶς διάφορες γνωστὲς μου οἰκογένειες. Μερικὲς μάλιστα ἀπὸ τὶς οἰκογένειες αὐτὲς εἶναι πολὺ καθὼς πρέπει.

Ἐγὼ σκεπτόμουν ἂν ἡ κυρία Συσὲλ τὴν ὁποίαν τώρα περίμενα ἦταν μιά ἀπ' τὶς πολὺ καθὼς πρέπει.

— Ἀσφαλῶς κύριε Μπόργκμαν, μοῦ εἶπε ἡ μικρούλα διακόπτοντας τοὺς συλλογισμοὺς μου, δὲν θὰ ξέρετε τίποτα γιὰ τὴ θεὰ μου, δὲν εἶναι ἐτσι;

— Ὁχι, ἀπάντησα. Ἡ ἀδελφή μου ποὺ ἔμενε ἄλλοτε ἐδῶ μοῦ εἶπε νάρθω νὰ τὴ γνωρίσω.

— Τὸ μεγάλο δυστύχημα συνέβη σὰν σήμερα ἀκριβῶς ἐδῶ καὶ τρία χρόνια, εἶπε ἡ νέα, δηλαδὴ ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς ἀδελφῆς σας.

— Ποιὸ δυστύχημα; ρώτησα με ἀπορία.

— Ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόρτα πρὸ τριῶν ἐτῶν ἀκριβῶς βγήκε ὁ ἄνδρας τῆς θεᾶς μου μαζί με τοὺς δύο μικρότερους ἀδελφοὺς τῆς γιὰ τὸ κυνήγι. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναγύρισαν. Φαίνεται ὅτι ἔπσαν ἀπὸ ἕνα μικρὸ γεφύρι ποὺ βρίσκεται στὸ βάλτο καὶ πνίγηκαν. Ἡ καὶ μὲν ἡ θεὰ μου πιστεύει πάντα πὼς κάποια μέρα θὰ γυρίσουν μαζί με τὸ «Νερό» τὸν κυνηγετικὸ τοὺς σκύλο ποὺ χάθηκε μαζί τους. Πιστεύει πὼς θὰ μποῦν μιά μέρα ἀπὸ τὴν ἴδια πόρτα, ὅπως πάντα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ὅλη τὴν ἡμέρα ἡ πόρτα αὐτὴ μένει ἀνοικτὴ ὥς ποὺ νὰ νυχτώσῃ. Ἡ ἀγαπητὴ μου θεὰ, μοῦ διηγήθηκε πολλὰς φορὲς, ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ξεκίνησαν γιὰ τὸ κυνήγι. Ὁ ἄνδρας τῆς με τὸ λευκὸ τοῦ ἀδιάδροχο καὶ ὁ Πέτερ ὁ νεώτερος ἀδελφός τῆς ποὺ σφύριζε πάντα τὴν «εὐθὺμὴ χήρα» γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ γιατί αὐτὴ δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ σφύριγμα. Ξέρετε, συνέχισε ἡ νέα, πολλὰς φορὲς ὅταν ὁ οὐρανὸς εἶναι ἔτσι συννεφιασμένος τὰ ἀπογεύματα ὅπως σήμερα αἰσθάνομαι ἕνα ρίγος νὰ διαπερᾶ τὸ σῶμα μου καὶ νομίζω πὼς θὰ τοὺς δῶ νὰ μπαίνουν καὶ τοὺς τρεῖς ἀπ' τὴν πόρτα τῆς βεράντας!

Ἐγὼ ἀρχισα νὰ πλῆττω. Ἀναστέναξα δὲ με ἀνακούφιση ὅταν εἶδα νὰ μπαίνει ἡ θεὰ.

— Ἐλπίζω κύριε, νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλῇ ἡ ἀνοικτὴ πόρτα. Εἶπε ἡ κυρία Συσὲλ ξεφονιά. Ὁ ἄνδρας μου καὶ οἱ ἀδελφοὶ μου θὰ γυρίσουν σὲ λίγο ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ μπαίνουν πάντα ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας. Ξέρετε περνοῦν συνήθως ἀπ' τὸ βάλτο κι' ἂν μποῦν ἀπ' τὴν κυρία εἰσοδο θὰ μοῦ καταλασπᾶσουν τὰ χαλιά.

Ἀρχισα νὰ φλυαρῇ εὐθὺς γιὰ τὸ κυνήγι, γιὰ τὰ περάσματα τῶν πουλιῶν γιὰ τὶς ἀγριόπατες. Ἐγὼ ἀνῆσυχος γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ παράξενα πράγματα κατέβαλα ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἀλλάξω θέμα ὁμιλίας. Ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο. Μίλησα γιὰ τὴν κατάστασί μου. Γιὰ τὴν ἡμιπληγία τοῦ ποδιοῦ μου, γιὰ τοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ νοσοκομείου μου ἀλλὰ μάταια. Ἡ κυρία Συσὲλ οὔτε καν με προσέχε κι' εἶχε διαρκῶς τὸ βλέμμα στραμμένο στὴ πόρτα!

— Νὰ τοὺς! φώναξε. Ἀκριβῶς στὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Καὶ εἶναι λασπωμένοι ὥς τὸ λαιμό!

Ταραχθῆκα καὶ κοίταξα με φοβισμένο βλέμμα τὴν ἀνεψιά. Ἡ νέα κοίταξε πρὸς τὴν ἀνοικτὴ πόρτα με ὕψος παραγμένο. Ἐνα ρίγος με κατέλαβε κι' ἔστριψα κι' ἐγὼ τὰ μάτια μου πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Τρεῖς ἄνδρες διέσχισαν τὸν κήπο καὶ κατευθύνονταν πρὸς τὴν πόρτα

(Συνέχεια στὴ 12η σελίδα)

Ίατρικά Ξεδύματα

ΝΕΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΙΑΤΡ. ΠΡΟΟΔΟΙ

Νέα συστήματα προσανατολισμού των κλινών, διαγωνίως προς τους θαλάμους και πτέρυγες σχεδιασμένοι ελικοειδώς, ώστε να απολαμβάνουν οι ασθενείς πλήρη θέαν και ηλιακόν φώς, είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του νέου νοσοκομείου του Οίκου του Στρατιώτου εις τὸ Τσέσση (ἀτλαντική παραλία τῆς Μασσαχουσέτης) τὸ ὁποῖον διατέτει 300 κλίναις.

Κτισμένων εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς λόφου, δεσπόζει ἑνὸς μεγάλου λιμένος πὺρ περιβάλλεται ἀπὸ δασώδη περιοχὴν, δὲν ἀπέχει δὲ πολὺ ἀπὸ τὴν μεγάλην πόλιν τῆς Βοστώνης.

Χάρις εἰς τὴν ἰδιόζουσαν ἀρχιτεκτονικὴν του, τὸν κυματοειδῶς διατεταγμένων πτερύγων, ὁ ἥλιος εἰσδύει εἰς κάθε θάλαμον καὶ κάθε κλινὴν. Εἰς τὰς πτέρυγας αὐτὰς περιλαμβάνονται 124 κλίναι, κατανεμημέναι εἰς 12 θαλάμους καὶ 4 ὁρόφους.

Αἱ κλίναι καὶ τὰ παράθυρα, διαγωνίως, ὡς ἐλέχθη, διατεταγμέναι, παρέχουν εἰς τὸν ἀσθενὴ δυνατότητα θέας καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι κλινήρης, χωρὶς μὲ αὐτὸ νὰ ἐμποδίζεται ἡ καθ' ἐκαστὴν διενεργουμένη ἰατρικὴ ἐπίσκεψις. Τὰ πλάγια δὲ παραπετάσματα, πὺρ κατὰ βούλησιν δύναται νὰ σύρῃ ὁ νοσηλευόμενος, τοῦ δύνουν εὐχάριστον ἀ-ἀτμοσφαῖραν μονώσεως. Δι' ἑκάστον ἐξ αὐτῶν ὑπάρχει διὰ τὴν νύκτα λαμπτήρ μὲ πορτατίφ, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ρυθμισθῇ εἰς 3 διαφόρους βαθμοὺς ἐντάσεως.

Αἱ θύραι τῶν αἰθουσῶν λουτροῦ εἶναι περιστροφικαὶ διὰ νὰ εὐχεραίνεται ἡ δίοδος τῶν ἀμαξίων τῶν τραυματιῶν ἢ ἀναπήρων. Διαθέτουν ἐντοιχισμένους καθρέπτας διὰ ξύρισμα καὶ εὐρύχωρα λαβαμπό.

Χάριν ἀρτιωτέρας ἐξυπηρέτησεως τῶν ἀσθενῶν, ἕνα μικρόφωνον — τὸ ὁποῖον εἶναι ταυτοχρόνως πομπὸς καὶ δέκτης — συνδέει ἐκάστην κλινὴν μὲ τὸν θάλαμον τῶν ἀδελφῶν νοσοκόμων.

Εἰς τὰ δύο πρῶτα πατώματα εὐρίσκονται αἱ διοικητικαὶ ὑπηρεσίαι, τὸ ἐντευκτήριον, τὰ ἐτιατόρια, ἡ καντίνα καὶ αἱ ἀποθήκαι. Τὸ μαγειρεῖον εἶναι εἰς τὸ ἰσόγειον, ὅπου εὐρίσκονται καὶ αἱ αἰθούσαι θεραπείας, γυμναστήρια, θάλαμοι ἀκτίνων Χ καὶ ηλεκτροδιαγνωστικῆς, ἐργαστήρια ἀναλύσεων κλπ.

Ὁ πέμπτος ὁρόφος ἀποτελεῖται ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ αἰθούσας ἐγχειρήσεων συνδεομένων μὲ τὸ ὑπόλοιπον κτίριον μὲ δύο ἀνελευστήρας. Σύστημα μεγάλου, ἐξ ἄλλου, συνδεόμενον μὲ ὅλα

τὰ διαμερίσματα, προορίζεται δι' εἰδικὰ ἀνακοινώσεις, ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς, διατίθεται δὲ ἀκόμη καὶ συσκευὴ τηλεοράσεως.

Αἱ αἰθούσαι ἐγχειρήσεων καὶ οἱ θάλαμοι ἀκτίνων Χ εἶναι ἐξωδιασμένοι μὲ εἰδικὸν σύστημα ἀερισμοῦ, χάρις εἰς τὸ ὁποῖον διατηρεῖται σταθερὰ θερμοκρασία. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς θαλάμους ἀσθενῶν διοχετεύεται ὁξυγόνον καὶ πεπιεσμένους ἀήρ, ἐνῶ δι' εἰδικῶν ἀπορροφητῶν ἀφαιρεῖται ὁ μολυσμένος τοιοῦτος.

Ἐκαστος ἀσθενὴς, εἰς τὸ ἰδεώδες αὐτὸ νοσοκομεῖον, ὁπολαμβάνει ἀνεξαρτησίας καὶ, ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ, οἰκογενειακὴς ἀτμοσφαῖρας. Τὸ πρόγευμα, γεῦμα, καὶ δείπνον σερβίρονται ἐπάνω εἰς μικρὰ συρόμενα τραπέζια καὶ ὅχι εἰς τὴν μεγάλην αἰθούσαν τοῦ ἐστιατορίου. Ὅταν ἡ κατάστασις του τὸ ἐπιτρέπῃ, ἡμπορεῖ νὰ προημευθῇ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν καντίνα ὅ,τι βέλει. Συναντᾷ τακτικὰ τοὺς συγγενεῖς του εἰς τὸ ἐντευκτήριον, ὅπου δίδονται καὶ ψυχολογικαὶ παραστάσεις.

Ἐκ τῆς ὅλης ταύτης περιγραφῆς προκύπτει ὅτι δι' ἀσθενεῖς ἔχοντας ἀνάγκην μακρὰς σχετικῶς νοσηλείας, τὸ ἐν λόγω νοσοκομεῖον εἶναι ἀνυπερβλήτον εἰς ἀνέσεις καὶ ἐν γένει διαβιώσεως. Δύναται δὲ ν' ἀποτελέσῃ πρότυπον διὰ τὴν ἀνέγερσιν ἀναρρωτηρίων εἰς οἰανδήποτε χώραν.

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΩΣ

Σὲ μιὰ ὠτορινολαρυγγολογικὴ κλινικὴ τῆς Αἰδελβέργης ἔγινε μιὰ μοναδικὴ στὰ ἱατρικὰ χρονικὰ ἐγχειρήσεις. Ἀσθενὴς ἦταν ἕνας κύκνος ἀπὸ τὸ Ἀμβούργο. Ὁ κύκνος αὐτὸς κατάπιε κατὰ λάθος ἕνα ἀγκίστρι τὸ ὁποῖον ἐστάθη εἰς τὸν λάρυγγά του.

Ὁ κ. Σβέν, ἕνας ἄνθρωπος πὺρ λατρεῖ τὰ ζῶα, ἐπεχείρησε ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρας νὰ βγάλῃ τὸ ἀγκίστρι, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερε. Εἶχε ἀκούσει ὅμως, ὅτι στὴν Αἰδελβέργη ὑπῆρχε μιὰ λαρυγγολογικὴ κλινικὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐχειροῦργε ὁ καθηγητὴς Οὐντεχ.

Ὁ κ. Σβέν ἐπῆρε ἕνα ταξὶ ἐμπήκε μέσα μὲ τὸν κύκνον ὑπὸ μάλῃς καὶ ἐπεσκέφθη τὸν κ. Οὐντεχ. Αὐτὸς ἐδέχθη εὐχαρίστως καὶ ἔκανε τὴν πρωτότυπὴ καὶ δύσκολη ἐγχείρησι ἐνώπιον ὁλοκλήρου τοῦ προσωπικοῦ τῆς κλινικῆς. Σημειωτέον, ὁ κύκνος εἶχε καταλάβει περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ νάρκωσι παρέμενε σχεδὸν ἀκίνητος γιὰ νὰ τοῦ ἀφαιρήσῃ τὸ ἀγκίστρι ἀπὸ τὸν λαιμὸ. Ἡ τομὴ τῆς ἐγ-

χειρήσεως δὲν ὑπερέβη τὰ 30 ἑκατοστά καὶ διήρκεσε εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας.

Ὁ κύκνος - ἀσθενὴς χαίρει ἄκρας ὑγείας.

ΜΑΓΙΩ ΤΟ «ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ»

Τὸ ζήτημα τοῦ σοκολατένιου δέρματος ἐλύθη διὰ παντὸς στὴν Ἀμερική. Οἱ κυρίες μετὰ τὸ μπάνιο, δὲν εἶναι ὑποχρεωμέναι πιά μὲ χίλιους δυὸ κινδύνους καὶ παρεξηγήσεις νὰ κατεβάζουν τὸ μαγιὸ τους, γιὰ νὰ μαυρίσουν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνεκάλυψαν μιὰ καινούργια πλαστικὴ ὕλη, ἀπὸ τὴν ὁποία φτιάχνουν τώρα μαγιὰ. Ἡ καινούργια αὐτὴ πλαστικὴ ὕλη ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀφίνη νὰ περνᾶνε μέσα οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ ὅχι τὰ ἀδιάκριτα βλεμματά. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ τὸ πρωτότυπο αὐτὸ μαγιὸ ἐπῆρε τὸ ὄνομα τοῦ «Φιλί τοῦ Ἡλίου».

ΨΥΧΙΚΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ

Πρὶν ἀκόμη ἐμφανισθῇ ἡ θεωρία τῆς κληρονομικότητος, οἱ πολιτισμένοι λαοὶ ἤξεραν ἤδη ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν μοιάζει μὲ τοὺς προγόνους του μόνον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν του ἐμφάνισιν, ἀλλὰ ὅτι καὶ ὠρισμένα σημεῖα τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς κλίσεως τῶν ὑπενθυμίζων αὐτοῦς. Ἡ ψυχικὴ φυσιογνωμία ἐνὸς ἀνθρώπου ἐξελεύσεται ἢ διαμορφοῦται σύμφωνα πρὸς τὸ περιβάλλον, τὸ τοπεῖον, τὸ κλίμα, τὴν ἀνατροφὴν, τὸ ἐπάγγελμα καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Ὁ Γερμανὸς καθηγητῆς Λερὲ εἰς τὸ ὁγκώδες ἔργον του «Ἡ συγκρότησις τοῦ χαρακτῆρος» ἐξετάζει κατὰ πόσον τὸ περιβάλλον ἐπιδρά ἐπὶ τῶν κληρονομικῶν στοιχείων τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος. Ἡ ἐπιστῆμη παραδέχεται σήμερον ὅτι ὠρισμένα ψυχικὰ χαρακτηριστικὰ μεταδίδονται ἀπὸ γενεὰς εἰς γενεάν. Ἐπίσης τὸ ψυχολογικὸ μέρος τῶν διδύμων ἐξετάζεται λεπτομερῶς. Ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ὄνειρα τῶν διδύμων εἶναι ὅμοια... Ἡ λεπτομερὴς παρατήρησις καὶ ἐξέτασις τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς πλευρᾶς τῶν διδύμων ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν ἐξακρίβωσιν κατὰ πόσον καὶ ποῖα ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ ἰδιότητες εἶναι κληρονομικαί.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΥ

ΣΧΕΤΙΚΩΣ ΜΕ ΤΑ ΜΩΡΑ

ΕΝΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΡΟΜ Κ. ΤΖΕΡΟΜ

Βεβαίωτατα. Ἐγὼ ξέρω ἀπὸ μωρά. Ἐν πρώτοις ὑπῆρξα μωρὸ καὶ γὰρ ὁ ἴδιος προτοῦ γίνω παιδίατρος. Φοροῦσα τότε φουστάνια πολλὰ μακρὰ κι' αὐτὸ μ' ἐμπόδιζε στὸ νὰ δίνω κλωτσιές... Ἐξ ἄλλου ἕνα αἰνίγμα πὺρ δὲν ἔλυσα ποτὲ μου εἶναι κι' αὐτό: γιατί περιτυλίγονται τὰ μωρὰ μ' ἕνα σωρὸ ἄχρηστα ὑφάσματα;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει θὰ ἦσαν πολὺ πρακτικώτερον ἂν καθιεροῦντο ἰδιαίτερες στολές γιὰ νὰ διακρίνονται τὰ κορίτσια. Γιατὶ τὸ πράγμα εἶναι ἐνοχλητικό. Οὔτε τὰ μαλλιά, οὔτε τὰ φασκιά, οὔτε ἡ μιὰ ὡς ἐπιτρέπουν νὰ μαυτεύσετε ἐπακριβῶς. Τοῦναντίον μάλιστα κατὰ μοιραῖαν σύμπτωσιν γελίεσθε πάντοτε, κι' ἐστὶ περὶ αὐτὸν γὰρ τέλειος βλάκας στὰ μάτια τῆς μαμάς καὶ τοῦ μπαμπὰ πὺρ σκαλίζονται ὑπερμέτρως γιὰ τὴν ἄγνοιά σας.

Τὸ καλλίτερον πράγμα γιὰ ν' ἀποφύγη κανεῖς τὸ «ἀγοράκι» ἢ τὸ «κοριτσάκι» εἶναι νὰ ὀνομάζῃ τὸ ἀνθρώπινον δείγμα πὺρ τοῦ παρουσιάζουν «ἀγγελοῦδι».

Ἄμα πῆτε: «ὦ, τί χαριτωμένο ἀγγελοῦδι!» εἰσαθε πάντα μέσα, γιατί οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουν φύλο κι' ἐστὶ δὲν φουρκίζετε κανέναν. Ἡ λέξις «ἀγγελοῦδι» πρέπει νὰ προφέρεται ὑστερ' ἀπὸ ἕνα γέλιο πὺρ νὰ ἔχη ἀρκετὰ «γλου-γλου» καὶ νὰ συνοδεύεται μ' ἕνα ἡλίθιο χαμόγελο. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μὴν ξεχνάτε νὰ προσθέσετε ὅτι ὁ μπεμπῆς ἔχει τὴ μύτη τοῦ πατέρα του. Ὁ ἐνδιαφερόμενος θ' ἀρχίσῃ νὰ διαμαρτύρεται μὲ διάφορα: «Βρέ, ἄσε τ' ἄστεια!». Ἐσεῖς θὰ πεισμώνετε: θὰ ἐπιμεινέτε καὶ θὰ πείσετε ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐξ ἄλλου εἶναι δύσκολο νὰ φαντασθῇ κανεῖς πὺρ τρομακτικὴ σκηνὴ γιὰ ἕνα ἄγαμο ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ μωροῦ. Εἰσαθε καθισμένους στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ. Σημαιοῦν γιὰ νάρθη ἢ παραμόνα. Εἶναι τὸ σύνθημα πὺρ περιμέναν οἱ ἐπισκέπτριες φίλες τῆς νεαρᾶς μαμάς γιὰ νὰ συζητήσουν περὶ μωρῶν.

Ἴσως, βρῆτε τὸν καιρὸ νὰ προφασισθῇτε ἕνα ἐπείγον ραντεβὺ γιὰ νὰ ἐξαφανισθῇτε... Κάντε ὅμως γρήγορα, γιατί ἂν ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἀνοίξῃ, εἰσαθε χαμένους. Ἴδου μιὰ γυναῖκα ψηλὴ, χοντρή, αὐστηρή, πὺρ κρατᾷ μεγαλοπρεπῶς ἕνα εἶδος μαξιλαριοῦ. Μαντεύετε ἀμέσως ὅτι αὐτὸ τὸ ἄσπρο δεματάκι εἶναι τὸ μωρὸ. Σηκώσεσθε μὲ αὐθόρμητη προθυμία γιὰ νὰ τὸ ἐξετάσετε.

Σιωπὴ βασιλεύει. Ὅλες περιμένουν τὴν πρώτην σας λέξι. Ψάχνετε κάτι νὰ πῆτε... σὰς πιάνει ἄ-

πελπίσια... καὶ ἡ κακὴ σας μοῖρα σὰς ὑποβάλλει τὶς πιδ βλακώδεις παρατηρήσεις πὺρ μπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας ἄντρας.

— Δὲν ἔχει, βλέπω, καὶ πολλὰ μαλλιά, ἔ;

ΣΚΗΝΕΣ

ΓΚΑΦΑ ΣΤΗ ΓΚΑΦΑ

Ἡ γυναῖκα ἑνὸς ἱατροῦ πὺρ εἶχε μανία μὲ τὶς κοῦρρες τοῦ εἶχε ἀπαγορεύσει νὰ παίξῃ. Ἐκεῖνος ὅμως ἔπαζε κρυφά.

Ἐνα βράδυ Κυριακῆς ἕνας φίλος του πηγαίνει στὸ σπίτι του καὶ ξαίροντας ὅτι θὰ ἐπαίξῃ ἕνα ἄλλο «Ἑλπινική» τὸν ρωτᾷ μπροστὰ στὴ γυναῖκα του.

— Λοιπὸν εἶχες τύχη μὲ τὴν Ἑλπινική...

Ἡ σύζυγος γίνεται ἔξω φρενῶν καὶ ρίχνει μιὰ ἄγρια ματιά στὸν ἄντρα τῆς, ἐνῶ συγχρόνως ὁ ὑποχρεωτικὸς φίλος ἀντιλαμβάνομενος τῆ γκάφα του, πᾶει νὰ τὴν διορθώσῃ ὡς ἔβη:

— Συγγνώμην, κυρία μου. Τί νομίζατε; ὅτι ἡ Ἑλπινική εἶναι ἄλλο;

— Ἀλλά...

— Μὰ ὅχι!... Ἡ Ἑλπινική εἶναι μιὰ νόστιμη νοσοκόμος!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ αἰθούσαν τοῦ σταθμοῦ πρώτων βοηθειῶν. Στὸ κάτασπρο κρεβάτι εἶναι ξαπλωμένος ἕνας ἄνθρωπος πὺρ μουγκρίζει ἀπὸ τὸν πόνο.

Ἰατρός: Ἀ! πέσατε ἀπὸ τὸ πρῶτο πάτωμα; Ποῦ ποῖνατε;

Ὁ ἄρρωστος: (Ἐξακολουθεῖ νὰ μουγκρίζει).

Ἰατρός: Μπορεῖτε τοῦλάχιστον νὰ μοῦ πῆτε ποῦ πονάτε;

Ὁ ἄρρωστος: Δὲν ξαίρω, γιαντρέ... Δὲν ξαίρω τίποτα... Πρέπει νὰ συγχωρήσετε τὴν ἄγνοιά μου, ἀλλὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά πὺρ πέφτω ἀπὸ τὸ πρῶτο πάτωμα καὶ... καταλαβαίνετε... δὲν ἔχω ἀκόμη πεῖρα...

ΑΥΛΑΙΑ

Κανεῖς δὲν ἀπαντᾷ. Στὸ τέλος ἡ παραμόνα ἀποκρίνεται σοβαρά:

— Τὰ μωρὰ τῶν σαράντα μερῶν δὲν ἔχουν γενικῶς μακρὰ μαλλιά, κύριε!

Νέα σιωπὴ. Σὰς παρέχουν μιὰ δεύτερη εὐκαιρία νὰ φαῖτε πνευματώδης καὶ καλὸς στὴ δουλειά σας. Τότε καὶ σεῖς ρωτᾶτε ἂν τὸ παιδί περπατᾷ καὶ μὲ τί τρέφεται. Ἀλλὰ ἡ παραμόνα θέλει νὰ παρατεῖν τὸ μαρτύριό σας. Ὅμοια μὲ μιὰ μεγάλη ἱέρεια, πὺρ ἐκτελεῖ μιὰ μυστηριώδη λειτουργία, σὰς τείνει τὸ πακέτο καὶ λέει:

— Πάρτε τὸ στὰ χέρια σας, κύριε.

Δὲν προβάλλετε καμμιὰ ἀντίσταση. Τεντώνετε τὰ μπράτσα γιὰ νὰ παραλάβετε τὸ δέμα καὶ δὲν ξέρετε πιά τί νὰ κάνετε. Ὡστόσο, πρέπει κατὰ νὰ κάνατε καὶ νὰ πῆτε. Ἐπιχειρεῖτε νὰ νανοῦρισετε τὸ μωρὸ. Ἡ παραμόνα σὰς παρακολουθεῖ μὲ περιφρόνησι. Καὶ τὸ παιδί, πὺρ ὡς ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ σὰς κοίταζε μ' ἕνα εἶδος φρίκης καὶ ἀηδίας, ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ σὰν δαιμονισμένο. Ἀμέσως ἡ παραμόνα τὸ ἀρπάζει ἀπ' τὰ χέρια σας καὶ σκυμμένη στὸ μωρὸ τοῦ λέει:

— Μουὰ γκούα, μουὰ γκούα... Τί σοῦχει κάνει χρυσὸ μου... Ἀου ἀγκοῦ... ἀου ἀγκοῦ Μψ! μψ!...

— Μὰ τί ἐπαθε ἔτσι ξαφνικά; ρωτᾷτε μὲ τὸ πιδ ἄθῳ ὕφος.

Οἱ ἄλλες κυρίες διαμαρτύρονται. Θὰ σκέπτανται ὠρισμένως πὺρ βυθίσανε μιὰ σύριγκα στὰ ἀγαπημένα του μικρὰ πινουλία. Τέλος τὸ παιδί καθοσυχαίνει, καὶ θάμνε σιωπηλῶ, ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς μάρτυρας τῆς σκηνῆς δὲν εἶχε τὴν κακὴ ἐμπνευσι νὰ σὰς δείξῃ μὲ τὸ δάκτυλο καὶ νὰ ρωτήσῃ:

— Ποῖος εἶναι ὁ κύριος ἐκεῖ δά, ἀγγελοῦδι μου;

Καὶ τὸ παιδί πὺρ σὰς ἀναγνωρίζει ἀρχίζει νὰ οὐρλιάζῃ αὐτὴ τὴ φορὰ δυνατώτερα.

Τότε, σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις, κάποια γυναικὰ κυρία παρατηρεῖ πάντα ἀποφθεγματικῶς:

— Εἶναι περιέργο πόσο τὰ παιδιά ἀντιπαθεῖν ὠρισμένους ἀνθρώπους...

— Ἐχουν ἕνα ἰδιάζον ἐνστικτόν, παρατηρεῖ μιὰ ἄλλη ἐπισκέπτρια.

— Ξέρουν πολὺ καλά, προσθέτει μιὰ τρίτη.

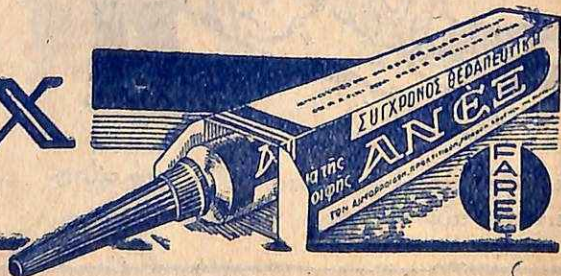
Κι' ὅλοι ἀρχίζουν τότε νὰ σὰς ρίχνουν ἐρευνητικὰς ματιές, γιατί τοὺς φαίνεσθε σὰν ἕνα ὑποπτος κύριος, τοῦ ὁποῖου εἶναι ἀρκετὰ ἐπιβαρυνμένο τὸ ποινικὸ μητρώο.

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ ;
POMMADE **ANEX**

ΕΝΔΕΙΚΝΥΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΣ :

πρωκτίτιδα, ραγάδας, τεινεσμών, προετατίτιδα καὶ κυνησμών τῆς ἐσφρας.

5/4-27.

ΧΟΡΗΓΗΣΑΤΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ

EVELPIN

Vitamine C. Provitamine A.
Lecithine. Cholesterine.
Electrolytes.

DECAL

Ἡ μόνη εὐεργασία εἰς τὴν ὁποίαν, χάρις εἰς τὸ εἰδικὸν ἐκδόχον, ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΝΤΟΤΕ μετὰ τοῦ ἀσβεστίου ἢ βιταμίνης D.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΘΗΚΑ

ΕΥΤΕΡΑ.—Εύτησα μ' ένα διαβολομένο πόνο στη μέση. Μόλις τόλμησα να το πω στην Καίτη, τη γυναίκα μου, κι' άκουσα τον αναβαλλόμενο. Γεράματα, λέει, και τι να πη έκείνη που δεν μπορεί να σηκώσει το χέρι της από τους πόνους, και ποιος θάκανε μετά τη δουλειά του σπιτιού, και... και... και... Βαρέθηκα την ώρα και τη στιγμή που άνοιξα το στόμα μου να μιλήσω. Τράθηξα, ακολούθως, βογγώντας για το γραφείο.

ΤΡΙΤΗ.—Τα πράματα χειρότερα. Κρεβατιάθηκα κι' η Καίτη φώναξε το γιατρό, εις τον οποίον εξήγησε ότι το λάθος ήταν δικό μου, γιατί, λέει, καθόμουν άδρες ολόκληρες ανασκουμπωμένος στο παγερό γκαράζ. Μη χειρότερα Θεέ μου! Ο γιατρός με χτύπησε μία - δυο φορές στην πλάτη, ώσπου ξεφώνησα απ' τον πόνο, και τότε ήσυχασε. Κατατοπίστηκε φαίνεται. Μου έγραψε μία συνταγή. Όταν η υπηρέτρια γύρισε από το φαρμακείο η Καίτη πήρε το μπουκαλάκι που έφερε και το μύρισε. «Τί είναι αυτό πάλι;», μουρμούρισε και ακολούθως απέφασε να ζητήσει και τη γνώμη της θείας μας της Μαρίας.

ΤΕΤΑΡΤΗ.—Χειρότερα. Η θεία μας η Μαρία, κατέφθασε πρωί - πρωί ανατάραξε το μπουκάλι, το μύρισε και κούνησε βορυσήμαντα το κεφάλι. «Τα συνηθισμένα των γιαιρών, απέφανε. Σαν δεν ξέρουν τί άρρώστεια έχεις, σου δίνουν εκεί ένα δυναμωτικό και ήσυχάζουν».

Η θεία Μαρία μου έστειλε το ίδιο βράδυ κάποιο φάρμακο, το οποίο απέδειχθη ότι η Καίτη το είχε ήδη δοκιμάσει, ως τονωτικό, μέσον του στομάχου μου.

ΠΕΜΠΤΗ.—Τρισεχειρότερα. Η θεία μας η Μαρία, φαίνεται πως διελάησε, δεδιά κι' άριστερά, τα της αδιαθεσίας μου. Από τα ξημερώματα, κατέφθασε ο θείος μου ο Μάκης. Έβγαλε από την τσέπη του ένα κουτάκι και μου το προσέφερε.

Αυτό ακριβώς σου χρειάζεται, μου εξήγησε. Είναι κάποιο φάρμακο μίας μάγισσας. Το πήρε και κάποιος γείτονας μου, που είχε την ίδια άρρώστεια με σένα. Θα τον ήξερες... Μίμης, λεγόταν.

Το άπογευμα κατέφθασε η θεία μας η Άλκη. Με ρώτησε πότε γεννήθηκα και άνοίγοντας κάποιο μυστηριώδες βιβλίο, μου διάβασε την τύχη μου από τα άστρα. Σύμφωνα μ' αυτά, θα περνούσα λέει μία μεγάλη άρρώστεια.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.—Χάδια! Ο γιατρός τα έχει χαμένα. Έχουμε, λέει, περιπλοκές. Η θεία μας η Μαρία βρήκε ότι το νέο φάρμακο που μου έδωσε ο γιατρός, δεν ήταν το πρέπον και συνεπώς διπλασίασε τις δόσεις του δικού της. Ήρθε κι' ο θείος μου ο Στέφανος με κάτι δστιες, κι' άμέσως μετά, ο ξάδελφός μου ο Θεοδωράκης μ' ένα παρ' όλιγο να με πνίξει από τη ζέστη. Αρχίζω να νοιώθω ζαλάδες.

ΣΑΒΒΑΤΟ.—με έπεσκέφθηκε ο νεαρός Παπαδόπουλος εκ μέρους του γραφείου μου, με τις ευχές και τρία ασφαλή γιατρικά των συναδέλφων μου. Μου μιλούσε με τρόπο, λες κι' ήμουν έτοιμο θάνατος.

Και ξέρετε, μου είπε, ο διευθυντής μου ανέθεσε να σας πω, να μη βιασθίτε να επιστρέψετε, πριν γίνετε έντελώς καλά, γιατί τα έχουμε βολέψει περίφημα. Ο Κώστας ανέλαβε τη δουλειά σας. Να σας πω συγχύστηκα, γιατί, κανονικά, σε περίπτωση που δεν θα ξανάρθετε, εγώ πρέπει να πάρω τη θέση σας.

Μόλις έφυγε πήδηξα από το κρεβάτι, πέταξα από το παράθυρο, γιατρικά, χάπια, δστιες, γιατροσόφια κι' άστρανομικά βιβλία και σατανικά μηχανήματα, κι' απέπνευσα. Θέλουν, λέει να μου πάρουν τη θέση μου; Έ, μωρέ τί έχει να γίνει!

ΚΥΡΙΑΚΗ.—Πάει ο πόνος! Έφαγα σαν λύκος. Τη θέση μου, λέει; Θα τους φω το μάτι!

Η ΚΑΜΠΑΡΝΤΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 6)
στρέψει, ή μετάφρασις επέτυχε θαυμάσια κι' ή καμπαρντίνα μου ήταν σαν καινούργια.

Επειτα η γυναίκα μου ξαναγύρισε πίσω στο σπίτι και επειδή ο καιρός είχε πάλι ψυχράνει ή καμπαρντίνα έμεινε στην ντουλάπα. Χθές όμως...

Θάκανες καλά, μου είχε προχθές ή γυναίκα μου να φορέσης την καμπαρντίνα. Η μέρα σήμερα είναι πολύ ζεστή... κι' ή γυναικούλα σου σοο έχει ετοιμάσει μία έκπληξη...

Τί έκπληξη; είπα εγώ χαμογελώντας;

Έδωκα προχθές, μου απάντησε ή γυναίκα μου και σοο γύρισα την καμπαρντίνα.

Είσαι ευχαριστημένος τώρα; Μα γιατί κάνεις αυτά τα μούτρα; Γιατί μ' άγριοκυτάξεις; Γιατί στραβομουτσουιάξεις; και γουρλώνεις τα μάτια σου. Τί έκαμα;

Γράφω τις γραμμές αυτές μέσα σ' ένα μικρό κατάστρο δωματίου, τελείως απομονωμένο. Από καιρό σέ

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ

Του κ. ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΝΗ

Κάθε εποχή έρχεται με ένα θαυματουργό φάρμακο που θεραπεύει όλα τα ανίατα νοσήματα και που εξασφαλίζει τη μακροβιότητα και ίσως και... την άθανασία. Μία φορά ήταν κάτι θαυματουργά δισκία για τα οποία οι σχετικές διαφημίσεις έλεγαν ότι ήμπορούσαν να αναστήσουν και νεκρούς. Και λίγο έλειψε τότε ο θάνατος να χάση την σοβαρότητά του και την υπόληψή του και να περάσει στην κατηγορία των ξεπεσμένων μεγαλειοτήτων. Ευτυχώς για το θάνατο και δυστυχώς για τη ζωή, ο κίνδυνος αυτός επέρασε πολύ γρήγορα. Και τα θαυματουργά δισκία εξασφάλισαν μια μόνιμη θέση στην αποθήκη των άχρηστων. Επειτα ήλθε ή κομπούχα. Την θυμάσθε; Ήταν ένα έξωτικό φυτό που έβεράπευε όλα τα θανατηφόρα νοσήματα. Και όλος ο κόσμος έπίστευσε τότε πως μπορεί να σωθί με το θαυματουργό αυτό φύλλο. Γιατί να μη πιστέψη; Μήπως με ένα φύλλο δεν εσώθη και ή Εύα από το ψυχος όταν έγυμνώθη;... Και έγινε τόση κατάχρησις και διαφημισις που για στιγμή εγεννήθηκαν σοβοίροι φόβοι μήπως λείψη έντελώς ο θάνατος και ή γή πλημμυρίσει από άθανάτους. Και τί θα συνέβαινε τότε; Θα κινδύνευαν να καταστραφούν όλες οι ασφαλίστικες εταιρίες ζωής και όλοι οι άνεψιοι που έπεριμέναν να κληρονομήσουν τους θείους. Άλλά κι' αυτός ο κίνδυνος παρήλθε και ή κομπούχα έμεινε μόνον ως διασκεδαστική ανάμνησις.

Τώρα πάλι είναι πολύς καιρός που άλλη πανάκεια διαφημίζεται. Το θαύμα εύρίσκεται μέσα σε κάτι ενέσεις. Είναι ένα κι' ένα σας λένε. Άλλά, είπα, είναι πολύς καιρός που ένεφανίσθησαν. Και αυτό έχει σημασία. Το εξήγησα σε μία κυρία που παρεπονείτο ότι το μετεχειρίσθη για τους ρευματισμούς της και... έγινε χειρότερα.

Ήτο επόμενον, της είπα. Το επήρατε πολύ άργά. Άν το παίρνατε την εποχή που ήταν της μόδας, ασφαλώς θα βλέπατε μεγάλη βελτίωσι...

καιρό ένας γιατρός με κοιτάζει από ένα παραθυράκι της πόρτας και με ρωτάει αν επέρασε ή κρίσις. Έγώ άπαντώ πως πέρασε. Όστόσο πολλές φορές στο διάστημα της ήμέρας χωρίς να το θέλω εκεί που σκέπτομαι άλλο πράμα κουνάω το κεφάλι και ψιθυρίζω με μονότονη φωνή «καμπαρντίνα».

ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ

Ο άσθενής: Σήμερα έχω τη γιορτή μου. Φέρτε μου διπλάσια δόση φαρμάκων.

ΑΜΙΒΑΔΟΛΥΣΙΝΕ

ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ Α. ΡΕΛΛΙΑ

Νέα πρωτότυπος και αποτελεσματική σκευασία κατά των

ΑΜΟΙΒΑΔΩΝ, ΛΑΜΒΛΙΩΝ

ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΠΑΡΑΣΙΤΩΝ
ΤΟΥ ΕΝΤΕΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

με βάση το Μελισσικόν Όξύ

- Ανακοίνωσις εις την Ιατρικήν Έταιρίαν κατά την Συνεδρίαν της 2/11/46.
- Η πλήρης θεραπεία επιτυγχάνεται διά της λήψεως 4 κυτίων των 20 capsules.
- Δεν άπαιτείται δίαιτα κατά την διάρκειαν της θεραπείας.

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Η

ΟΦΘΑΛΜΙΝΗ

Δεδοκιμασμένης αποτελεσματικότητας σκευασία κατά των

• ΕΠΙΠΕΦΥΚΙΤΙΔΩΝ (ΤΡΑΧΩΜΑΤΑ

ΟΦΘΑΛΜΙΑ

ΕΑΡΙΝΟΣ ΚΑΤΑΡΡΟΥΣ ΚΛΠ.)

• ΚΕΡΑΤΙΤΙΔΟΣ

• ΔΑΚΡΥΟΚΥΣΤΙΤΙΔΟΣ

και πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία

GRANULÉ

PECTOSAN

ΛΙΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥ
ΓΕΥΣΕΩΣΤΟ ΝΕΟΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΜΑ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ
ΕΝΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙΚΩΝ ΠΑΘΗΣΕΩΝΔΙΑΡΡΟΙΑΙ • ΕΝΤΕΡΙΤΙΔΕΣ • ΚΟΛΙΤΙΔΕΣ • ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΕΙΣ ΕΚ ΤΡΟΦΩΝ
ΥΠΕΡΧΛΩΡΥΔΡΙΑ • ΕΛΚΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΔΑΚΤΥΛΟΥ

Δοκιμάσατε τήν Θερα- πευτικήν αὐτήν εἰς τοὺς ἐλκοπαθεῖς πελάτας σας.

Νεώταται Ἀμερικανικαὶ ἐργασίαι ἀπέδειξαν, ὅτι τὸ ἔλκος τοῦ στομάχου καὶ τρῦ δωδεκαδακτύλου ὀφείλονται εἰς ὑπερδιέγερσιν τοῦ πνευμονογαστρικοῦ τοῦ νευροφυτικού συστήματος, ἣτις ὁδηγεῖ εἰς ὑπερέκκρισιν καὶ αὐξήσιν τῆς περισταλτικότητος τοῦ στομάχου.

Μία συντηρητικὴ θεραπεία μὲ ἄριστα ἀποτελέσματα ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς συνεχούς χορηγήσεως φαρμάκων δρῶντων ἀνασταλτικῶς ἐπὶ τῆς διεγέρσεως τοῦ παρασυμπαθητικοῦ καὶ συνεπῶς ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων καὶ τῆς κινητικότητος τοῦ στομάχου.

Ἡ SPASMOLYSIN δοκιμασθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἔλκους τοῦ στομάχου καὶ δωδεκαδακτύλου, ἀπέδειξεν, ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῇ εἰδικὴ θεραπευτικὴ ἀγωγή τῶν ἐν λόγω παθήσεων.

Χορηγήσατε ἀνὰ ἓν δισκίον μίαν ὥραν μετὰ τὰ δύο κύρια γεύματα ἢ 1 δισκίον ἀνὰ ἑξάωρον ἀκριβῶς, (π.χ. 8 π.μ., 2 μ.μ., 8 μ.μ., 2 π.μ.).

ἡ Spasmolysin εἶναι ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ

Ὡς σπασμωλυτικὸν καὶ καταπραϋντικὸν φάρμακον ἐπὶ:
Σπασμῶν τοῦ πυλωροῦ, κολικοῦ τῶν ἐντέρων, σπαστικής
κολίτιδος, δυσκοιλιότητος, συσπάσεων χολοκυστίτιδος, χολο-
λιθιάσεως, κολικοῦ τῆς οὐρήθρας, νυκτερινῆς ἀνουρή-
σεως, σπαστικῆς κυστίτιδος, ἐπιδύνων ρήσεων, ἁσθματος,
ναυτίας καὶ ἐπιληψίας. Τέλος ἐπὶ νευροσπαστικῆς νόσου
τοῦ Πάρκινσον καὶ ἐπὶ ὑπέρτασεως.